

КОНКУРС

за кратък фантастичен разказ
на името на

АГОП МЕЛКОНЯН

2012

Специален брой с участието на отличените автори:

Румяна Василева
Мартин Дамянов
Михаил Димитров
Кремена Иванова
Стефан Кръстев
Георги Малинов
Мари
Димитринка Ненова
Иглика Николова – Ступак
Любомир П. Николов
Никола Николов
Емил Петков
Мартин Петков
Петя Петкова
Стоян Пешев
Васил Попов
Юлия Попчева
Иван Русланов
Герасим Симеонов
Симеон Христов
Виктор Чулев
Ивайло Шонов

И предговора на:
Владимир Полеганов

СБОРИЩЕ НА ТРУБАДУРИ

Год. II, брой 1 (4)

17 март 2012 год.

СЪДЪРЖАНИЕ

Конкурс.....	4
Агоп в дома на литературата.....	5
Милвай своето лице.....	6
Макрешан.....	8
Вотив на витек.....	10
С аромат на ванилия.....	12
Последният.....	14
Няма да му драскаш по вратата.....	16
Пътища.....	18
Луна в командировка.....	20
Тълпата.....	22
V.....	24
Този блус не е мой.....	26
В очакване.....	28
Късметът на губещия.....	30
Човекът от Голямата мечка.....	32
Да видиш таралежите.....	34
Точици.....	37
Подарък.....	39
Времето и ние.....	42
Тристана.....	44
Устремена.....	46
Съжалявам.....	48
Тя.....	50
Колко трубадури са нужни за завиването на една крушка.....	52

КОНКУРС

Уважаеми читатели,

На 26 февруари 2012 г. приключи приемането на произведения за **Конкурса за кратък фантастичен разказ** (до 1000 думи) на името на **Агоп Мелконян**.

Радваме се, че в конкурса се включиха наистина голям брой автори от всякакви възрасти (доста ученици, кой каза нещо за новото поколение :) от различни кътчета на България и света.

Благодарим на всички за желанието, въображението и куража и... продължавайте да пишете!

Малко статистика

[Списък на одобрените за участие разкази, по реда на пристигане, в Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012, провеждан от сп. „Сборище на трубадури“, и състояние на класирането.](#)

За конкурса бяха изпратени **228** разказа от **223** души.

14 от разказите вече бяха публикувани на друго място, **26** надвишаваха определения обем, **8** не попадаха в рамките на фантастичните жанрове или имаха проблеми с липсващи заглавия и др.

Бяха разгледани **180** разказа.

Участваха автори от **57** населени места (от посочилите населено място):

- София — 68
- Пловдив — 16
- Варна — 15
- Бургас — 7
- Русе — 5
- Ст. Загора — 4
- Плевен — 4
- и др.

От тях:

- Мъже — 120
- Жени — 102.

Отличени

Всички от журито бяхме много приятно изненадани от голямото количество качествени разкази въпреки нестандартния формат и ни беше много трудно в избора на победители. Но разказът на първо място безапелационно излезе напред при оценяването и без никакви възражения. И така:

Специалната награда на името на Агоп Мелконян, избрана от семейство Мелконян и приятели, се присъжда на **„Последният“** от **Иван Русланов**. (Подгласници: **„Няма да му драскаш по вратата“** от Стефан Кръстев и **„Пътища“** от Юлия Попчева).

1-во място — **„Милвай своето лице“** от Герасим Симеонов.

2-ро място — **„Макрешан“** от Ивайло Шонов.

3-то място — **„Вотив на витек“** от Васил Попов.

4-то място (поощрителна награда) — **„С аромат на ванилия“** от Иглика Николова — Ступак.

Специална поощрителна награда се връчва на участниците от училищен литературен клуб **„Приказен свят“** при 2-ро ОУ „Димитър Благоев“ — Благоевград.

Наградените разкази ще имате възможност да прочетете в рамките на няколко поредни дни през цялата следваща седмица — от понеделник до петък, както и в специалния съботен брой на списанието, който ще съдържа и разказите, влезли в първата десетка на класацията:

5. **„Луна в командировка“** от Виктор Чулев

6. **„Тълпата“** от Михаил Димитров

7. **„V“** от Стоян Пешев

8. (поделят)

– **„Този блус не е мой“** от Любомир П. Николов

– **„Няма да му драскаш по вратата“** от Стефан Кръстев

– **„В очакване“** от Димитринка Ненова

– **„Късметът на губещия“** от Емил Петков

– **„Човекът от Голямата мечка“** от Румяна Василева

9. (поделят)

– **„Да видиш таралежите“** от Симеон Христов

– **„Точици“** от Мари

– **„Подарък“** от Мартин Дамянов

– **„Времето и ние“** от Мартин Петков

– **„Тристана“** от Петя Петкова

10. (поделят)

– **„Устремена“** от Кремена Иванова

– **„Съжалявам“** от Георги Малинов

– **„Тя“** от Никола Николов

За нас беше истинско удоволствие...

... да четем качествена българска фантастика и искаме да покажем на всички, че я има и че жанрът има изключителен потенциал. Още веднъж ви благодарим за участието!

Специални благодарности на издателствата **„Бард“**, **„Ерато“**, **„Ерго“** и фирма **„Терабайт“** за подкрепата им.

Очаквайте информация за награждаването. Всеки един от победителите ще бъде уведомен лично.

Преслава Кирова,
организация и координатор на конкурса,
Сборище на трубадури 2012

Журито на конкурса се състои от:

Семейство Мелконян, заедно с екипа на изд. „Ерато“ — почетно жури.

Електронно списание „Сборище на трубадури“: Зорница Ангелова, Михаил Абаджиев, Стоян Христов, Anna Hells, Gost, преводачите Васил Велчев, Владимир Полеганов и Петър Тушков, и Преслава Кирова — идея и организация на конкурса.

АГОП В ДОМА НА ЛИТЕРАТУРАТА

„В една зелена долина, под нежно ангелско крило,
дворец облян от светлина могъщо вдигаше чело.
Той в кралството на Мисълта, стоеше гордо там
и нямаше до днес в света, дворец по-хубав и голям.“

Очакваме от фантастите да познават много светове и да могат да ни водят из тях достатъчно уверено, че да не ни се налага да се замисляме над това какво точно означава едно такова пътуване. Очакваме те, колкото и хвърчащо да е въображението им, да са стъпили добре на земята и да знаят къде точно са стъпили.

Агоп Мелконян е сред наистина малцината, които отговарят на тези очаквания. Той е много добре запознат със своя контекст. Под контекст имам предвид не само фантастичната литература, а литературата изобщо. Необятен свят, с който Мелконян е на ти.

Много хора са говорили и писали за това колко точно е голям, обърквач и труден домът на литературата. Обикновено тези хора споменават няколко имена на автори, които познават този дом като пръстите на собствената си ръка (те, освен това, тук биха се изразили много по-добре). Мисля, че Агоп Мелконян може спокойно да бъде поставен редом с онези, които добре се справят в най-сложните лабиринти и библиотеки на световите.

Трябват ни няколко страници само, за да установим, че Мелконян е един от основните картографи у нас на модерното днес фентъзи с етно-елементи. Като творец е знаел къде се намира. Да се убедим, че е един от най-смелите изследователи на териториите на странното, които днешната поджанровата система е натикало в шапката на the weird. Зачетете се замалко в описанията на дома на Вергилийн от „Ад“ за доказателства за второто твърдение, и в думите на „Сенки от плът“ за първото.

„Само да не бяха тези непоносими нощни страхове и небивалици, и златистото проблясане между храстите, плюс шепот или смях, или бързо млясане на лепкави устни, или смиване, или закачливо плясане по бедро. Идва златистото за миг, примигва в пространството като бърза светулка — тук, после там, другаде, навсякъде, неизвестно къде, непредвидимо. Идва, колкото да премести адамовата ябълка по средата на трахеята и да свие сърцето колкото орех...“

Но Мелконян не е просто литературограф. Вярно е, че показва достатъчна ерудиция, за да бъде определен и като такъв. Мелконян е нещо много повече. Той не само познава земите, помещенията на литературата, но и владее енергиите им. Мелконян умело използва напрежението, което създава близостта на страшното със смешното. Никога не е изцяло изкушен да остави читателя в ноктите или гъделичкащите пръсти само на едното. Същото може да се каже и за жонглирането му с чуждото и човешкото - прочетете „Спомен за света“ и ще разберете как изящно се борави с вечната стихия на фантастичната литература, Другостта.

„Този свят сте измислили за себе си и сте го нагласили за себе си. Всичко сте уредили така, че да е удобно за вас: и думите, и чувствата, и религиите. Само вие сте в тях, аз не се свързвам с нищо. Стихотворение не мога да кажа, в него винаги ще има глагола вървя, докосвам, целувам, обичам; не мога да прочета молитва, защото не признавам нищо над себе си; не мога да рисувам, защото нямам ръце; не мога да бъда честен — нямам ближен, комуто да дам втората си риза; не мога да прелюбодействувам и да открадна магарето на съседа си. Какво да правя в този чужд за мен свят...“

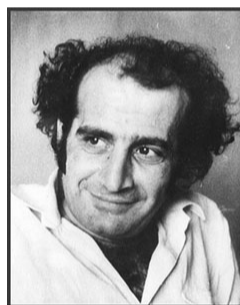
Да четеш Агоп Мелконян означава да си в напрежение. Онова напрежение, което изостря сетивата. Онова напрежение, без което читателят вижда дома на литературата като паянтова къща, оплетена в паяжини и потънала в прах.

Агоп Мелконян не е писател с много лица. Той е автор на много глагове. Подканящи или плашещи, те са винаги силни и истински, никога тихи. Не можеш да ги объркаш с нещо шумолящо из ъглите на дома. Но можеш да ги слушаш до безкрай.

И тъй като най-достатъчните думи за представянето на един писател са неговите собствени, оставете този текст и тръгнете в посока на Мелконяновите. Из коридорите на тези монументални структури ще намерите и огледалата, и загадъчните картини, и странните им обитатели още от първо зачитане.

„Но ти не си мисли, млади читателю, че охлювчето умряло. Не, то е живо, то не може да умре, но сега се е превърнало в малко кученце, което жалостно скимти под един прозорец. То чака да го приберат, за да започне да прави своите приказки и да насели дома с добри вълшебници.“

Владимир Полеганов,
Сборище на трубадури, 2012

Агоп Мъгърдич Мелконян е български писател-фантаст, журналист, преводач, редактор и издател. Роден е на 10 март 1949 г. в гр. Бургас. По произход е български арменец. Завършва машинно инженерство. Журналист във в. „Орбита“. Един от най-четените български фантасти, автор на десетина книги: романи и сборници с фантастични повести и разкази, преведени на множество чужди езици, на пиеси, играни в професионални театри, и киносценарии. Преводач на братя Стругацки, Е. По, Фредерик Браун, Кир Буличов, арменски поети и др. Издател на списанието за научна фантастика „Омега“ и редактор на месечното списание „Върколак“, по-късно преименувано в „Зона F“. Преводач на арменска проза и поезия, публикувани от издателство „Ерато“ и един от основателите на катедрата по арменистика към СУ „Св. Климент Охридски“, както и преподавател по история на арменската литература. Носител на първата награда за фантастика „Гравитион“ (1991). Умира на 23 юли 2006 г. Посмъртно излиза „Нагоре по стъпалата към бога. Избрано“ (2009). (Информация: БГ-Фантастика; снимка: [А. Славов, БГ-Фантастика](#))

МИЛВАЙ СВОЕТО ЛИЦЕ

от Герасим Симеонов

Разказът е отличен на 1-во място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Тя усеща как съвсем неволно привежда глава, следвайки доближаващата се към ситните букви лупа, и започва да чете абзаца отначало. Сълзи се стичат по аленото ѝ лице. Тя се усмихва. Чете, плаче и се усмихва. Текстът, който докосва душата ѝ и предизвиква изблика на блажени емоции, е написан от вътрешната страна на задната корица на книга; изписан е със ситен шрифт. Цялото произведение е един абзац. Корицата е изпълнена с миниатюрни писания. Думи, писани преди; изречения, многократно четени.

Жената чете абзаца за пореден път, а топлите ѝ сълзи оставят парещи дири по бузите ѝ; внимателно ги попива с ръкавите си, след това те кротко се отприщват наново. Прочита текста още веднъж и затваря книгата. Стипчивите сълзи целуват устните ѝ; с всяка усмивка тя разнася соления им вкус. Затваря очи. Сладко поема от тлеещия въздух, после бавно го изпуска и душата ѝ трепва.

Тя взема книгата и я обръща с оранжевата ѝ усмивка нагоре. И изгрява слънце. Надзърва от вътрешната страна на корицата — вече е запълнена. Механично прелиства книгата докрай. Бе гледала задната ѝ корица до сега, бе чела от нея, но трябва да се увери напълно. И е права — на нея вече няма празно място. И тази книга свърши.

Тя прекарва няколко пъти длани по лицето си, желаеща да се разсъни от меланхоличния спомен, който я бе обгърнал досега. Събужда се от бленуваната летаргия. Става от масата, взема книгата и застава пред библиотеката. Дървените ѝ лавици са врязани в една от четирите стени на тяхното жилище. Нейното и на съпруга ѝ. Двамата са превърнали една от стените на своя дом в книжовен пазител.

Жената поставя обратно, между останалите произведения на Хемингуей, липсващия сегмент от библиотеката, оглежда цялата палитра от разноцветни книжни тела и започна да ги вади, напосоки, една след друга.

Съдържанието им бе поглъщано от нея като залък хляб, бе се преповтаряло в ума ѝ безброй пъти; тяхната игличка се бе впила в несвършващата грамофонна плоча на нейната памет. Всичко това, вече, не е от никакво значение за нея. Това, което търси, не се съдържа на нито един ред измежду хилядите страници. Интересува я

единствено съдържанието от вътрешната страна на кориците на книгите. Това е единственият текст, който препрочита ежедневно; единствените писания, които иска да чете.

В този момент тя търси бялата лястовица, спотаена някъде измежду книжните тухли. Търси недокоснатата от мастило корица.

Вади книгите една след друга. Вижда ситните изречения, изписани по кориците им, връща ги в опразнените им килийки и подхваща други. Снове от единия край до другия. От горе до долу и обратно. Изважда една, две, десет, десетки книги, но все още не намира бленуваната чистота на недокоснатата хартия. Всички корици са заети. Тяхното време е отминало.

Движенията ѝ стават насечени, непохватни. Спокойствието ѝ се е стопило. От изморената жена не е останало нищо. Сега, заредено с друг заряд, тялото ѝ нервно се движи пред библиотеката. Тя вади книга след книга и след това я набутва обратно. Дишането ѝ се забързва; поема си въздух на десетки, малки глътки. Книгите се размиват. Цветовете им се сливат. Ръцете ѝ се сливат с тях. Цветната цапаница завъртва главата ѝ и тя се свлича на пода.

Затваря очи. Опитва да се успокои. Мислено прехвърля всяка една книга, всяка една корица.

Накрая се сеца.

Изправя се, взема „Души в окови“ и с невинна усмивка посреща чистите ѝ корици. Целува книгата, оставя я на масичката, въздъхва спокойно и се захваща с домакинството.

Жената слага тенджерата — с вода, три нарязани моркова и щипка сол — на печката и я оставя да заври. Напълва кофа с вода и затърква с мокрия парцал по дюшемето. Прекарва длан по масичката, свила се по средата на жилището, когато се завърта около нея, радвайки се, че е толкова компактна и оставя място за останалата покъщнина. А тя не е много: библиотеката заема една от стените; до входната врата се спотайват олющен „Раховец“ и „Мраз“, върху който е поставено — на мястото на кинескопа на червен „Юность“ — единственото цвете в апартамента; а до срещуположната стена е залепена таблата на единично легло с пружина, оставяйки място за еднокрилен гардероб до него.

Приключва с чистенето, напълва кастрон със супата и сяда да вечеря. На масата има две снимки в рамки, обвърнати по лице. Тя взема едната и я изправя срещу себе си — портрета на съпруга ѝ. Той остава безмълвен,

но двамата разговарят цяла вечер.

Когато се нахранва, отсипва остатъка от гозбата в котленка и я пъха в печката. Сяда на масата и започва да пише върху корицата на „Души в окови“. Пестеливо, под надзора на лупата, с познатия ситен шрифт, тя съчинява няколко изречения. Свършва, оставя книгата на масата и се приготвя за сън. Изгася лампата и отваря гардероба. Вътре има четири закачалки. Вляво, едната е с гащирозон и риза, а другата – празна; вдясно, върху другите две са закачени калъфи за дрехи.

Жената се съблича, закача роклята си върху свободната закачалка и оставя лунната светлина да милва голото ѝ тяло. Целува портрета на мъжа си, пожелава му лека нощ и го полага по лице на масата. Загледана към нощта, плъзва ръка по врата си, стигайки до ципа на тила. Смъква го надолу, до опашката, и бавно се изхлузва от кожата си.

Оголеното тяло опъва кожата и я вкарва в празния калъф за дрехи. Пружината на леглото изскърцва.

Тялото заспа.

На сутринта тялото ще стане, ще измъкне от другия калъф за дрехи кожа и ще се шмугне в нея.

Навън все още ще бъде тъмно. Мъжът ще се разкърши и ще нахлузи дрехите си. Ще вземе другата снимка и ще целуне портрета на жена си. Ще отвори книгата и ще приближи лупата към нея.

„Здравей любов. Денят ти ме развесели и разплака едновременно. Аз съм добре. Чистих и сготвих любимото ти ядене. Не съм скучала. Имах малки нотки на истерия, но бяха закратко. И ти ми липсваш.“

Мъжът ще изтрие очите си. Ще вземе снимката, ще милва лицето на жена си; ще я притисне до гърдите си.

Ще вземе котленката и ще отиде на работа.

Бележка за автора:

Герасим Симеонов е на 26 години, от град Монтана. Занимава се с геодезия.

МАКРЕШАН

от Ивайло Шонов

Разказът е отличен на 2-ро място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на сп. „Сборище на трубадури“.

Зимата на 1912-та. Бурята свирепо ревеше и бе навяла големи преспи сняг.

На ЖП-спирка Гулянци, от раздрънкания конски вагон, слезе новият учител Пейо Граматиков. Беше куц с единия крак, затова си помагаше с бастун в дясната ръка. В другата пък, почервеняла от студа, стискаше малък картонен куфар. Бе нахлупил вехтото бомбе чак до края на носа си, за да не му го отнесе вятърът.

Локомотивът изсвири сигнално и бавно, сред облак пара, потегли по заскрежените релси към гара Сомовит.

Пейо вече оглеждаше с тревога околността през дебелиите си, като лупи, очила. Никой не го чакаше тук. А кметът на Черчелан бе му обещал, ако времето е лошо, че ще изпрати човек с коне и шейна да го посрещне.

Навел глава срещу вятъра, който блъскаше снежинки в очилата му, Пейо тръгна към стрелочника. Оня тъкмо се канеше да се прибира на топло в кантона.

– Ей, далеко ли е оттук Черчелан? — куцият учител се опита да надвика стихията.

Стрелочникът му показа със знаци, че нищо не чува и му замята да влязат в кантона.

Вътре беше топло. Гореше чугунена печка на дърва и въглища. Имаше нар, маса и два стола. На стената в това тясно помещение висеше огромен портрет на Фердинанд I Български. По фотографиите си Кобурга винаги изглеждаше доволен.

Пейо остави куфара си на земята и сега, по-спокойно, пак зададе същия въпрос. Само че стрелочникът не побърза да му отговаря, ами на свой ред го запита:

– Ти откъде си бе, момче?

– От София — отвърна с някакво градско достойнство Пейо.

– Ааа, значи шопче? — Стрелочникът дръпна един от столовете и се настани до масата. — И какво дири твоя милост по този див влашки край? — посочи на учителя другия стол и му кимна да сяда.

Но Пейо остана прав. Бързаше да стигне до Черчелан, преди да е паднала нощта.

– Ами учител съм... — Пейо отвърна някак вяло, сякаш въобще не се гордеше с това. — Старият учител на Черчелан нали го мобилизираха, че мен пратиха да го заместявам.

– А защо и ти не си на фронта бе? — Стрелочникът го мереше от главата до петите преценяващо. В сърцето му като змия пак се събуждаше онази стара злоба, която никога не го беше напускала.

Пейо само вдигна бастуна си да го покаже — демек, виж, инвалид съм. Стрелочникът повече нищо не пита. Беше му чоглаво, че това гражданче се правеше на просветител. Щеше да учи на българско четмо и писмо онези мръсни власи от Черчелан, сякаш това беше най-важното нещо на света, а пък неговото момче Матей сега гниеше в калните окопи край Одрин. Някой ден можеше да му го върнат в ковчег, пак с този влак, който всеки ден посрещаше и изпращаше. Затова го излъга тоя къпав даскал:

– Черчелан е близо. Като минеш по дървения мост над Вит, ще влезеш в Гулянци. От края на селото имаш още два километра по пътя и ще си в Черчелан по светло...

Не, не бяха два километра, както му каза, а цели дванадесет и кусур!

Нощта бе дошла и бурята ставаше все по-зла. Нищо вече не се виждаше. Пейо затъваше в преспите сняг и трудно излизаше от тях. Май беше объркал пътя, защото доста вървя, но не стигна Черчелан, както му беше казал стрелочникът.

Някъде в далечината се чуваше как вият вълци и Пейо спря. Само това му липсваше сега. Чудеше се какво да прави. Уплашено се заглежда в мрака. Наоколо нямаше ни път, ни село... Там вдясно обаче нещо блещукаше и Пейо тръгна към него.

Докато вървеше натам, бурята неусетно беше спряла и той усещаше, че вече краката му затъват не в хрупкав сняг, ами в зелена трева. Ставаше му все по-топло, сякаш бе дошла пролетта, и Пейо разкопча дебелото си палто. Не знаеше защо, но вече не чувстваше страх. Усещаше само спокойствие и радост.

Светлината идеше от някаква голяма, вкопана в земята, къща. Вътре се чуваше музика. Весело свиреше цигулка и пияни мъжки гласове й припяваха. Пейо разбра, че това насреща му е селска кръчма. Огледа се. Наоколо също имаше други подобни къщи землянки. Да, бе пристигнал в някакво село. Черчелан ли беше?

Пейо влезе в кръчмата. Тя беше ниско помещение, осветено само от кандила по стените. Около масите бяха насядали много мъже, които пиеха, смееха се и разгова-

ряха на неразбираем за него език. Приличаше му на румънски. До тях прав стоеше сляп цигулар, който чевръсто движеше лъка по цигулката си. Пияните мъже дигаха чашите си и все го подканяха — „Орбу, хай флоричика! Хай!“ А веселата и игрива мелодия се лееше като река на изобилието.

Пейо отиде да пита кръчмаря кое е това село. Бе предположил, че този от всичките може да знае български. И се оказа истина. Дебелият мъж зад тезгяха се смееше широко:

– Не, не друже!... Това е Макрешан!... Черчелан е оттатък блатото!... Объркал си пътя!

После този голям човек, облечен в дълга бяла риза, изпъстрена с винени петна, пристегната в кръста с тесен червен пояс, излезе и го настани на една празна маса в кръчмата. Занарежда му:

– Ти стой тука! Де ще ходиш в тази нощ? Чакай да съмне! Сега в тъмницата ще затънеш някъде в блатата, че няма излизане. Чакай малко да свърши нощта!...

– Ама... — опита се да възрази нещо Пейо, но кръчмарят го остави сам. После се върна и сложи отпреде му голяма кана.

– Не съм искал нищо! — Учителят се опитваше да му върне виното.

– Ти пий и не мисли! — пак му се усмихна кръчмарят и мечешката го потупа по рамото. — Гика Жияну те черпи. Днес му се е родил син...

– Ама той не ме познава! — запротестира Пейо.

– Познава те — отвърна кръчмарят. — Като влезе одева, Гика веднага разбра, че си добър човек...

Нощта все не свършваше. Пейо често излизаше навън и гледаше към небето, а то си оставаше все така черно, изпъстрено със звезди. Орбу, слепият цигулар, все свиреше — веднъж „флоричика“, после „калуш“, след него „драгайка“ и пак ги захващаше отново. Мъжете пиеха, смееха се, пееха. А утрото не идеше и не идеше...

След няколко дена бурята стихна и бездомните кучета почнаха да влачат някакви странни вещи в центъра на Гулянци. Бастун, очила, ризи, наполеонки... Хората тръгнаха по кучешките следи в снега и те ги отведоха до местността Мокришан, на два километра северно от Гулянци. Намериха, заровен под една преспа, новия учител Пейо Граматиков.

Не беше умрял, но не изглеждаше и много като жив. Топлиха го три дена в кметството и Пейо започна да идва на себе си. Селският доктор Сталийски се дивеше как човек може да остане толкова много време под снега и да не умре. Такова чудо не беше имал досега в практиката си. Пейо само отвърщаше — „Бях в село Макрешан!“

Хората около него само клатеха глави — даскалът не е с ума си! Такова село нямаше наоколо. Но по-старите от тях отвърщаха, че е имало отдавна, още под турско. Било малко село на брега на Дунава. Но една нощ, по време на „черешовите води“, Дунав придошъл и издалвил всички хора от селото. Дори мъжете, които оная нощ празнували нещо в кръчмата, не успели да се спасят...

Бележка за автора:

От БГ-Фантастика: Ивайло Шонов е роден на 24 септември 1971 г. в Русе. По професия е стоматолог. Във фантастиката дебютира през 1993 г. с разказа „Пясъчни сънища“ под името Ивайло Иванов (сп. „Фантастични истории“, бр. 2/1993 г.) Носител на редица награди за къса проза. Пълен списък и хронология на публикациите на автора в [БГ-Фантастика](#).

ВОТИВ НА ВИТЕК

от Васил Попов

Разказът е отличен на 3-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на сп. „Сборище на трубадури“.

В старата елова гора над селото по него време живеела самодива заедно с двете си деца. Тия деца (а те били момчета и близнаци) не били нейни, ама тя ги била намерила в гората, когато били бебета, та сама ги отгледала и откърмила. Такива деца, кърмени от самодива, людете наричали витеци. Те растели три пъти по-бързо. Ставали много красиви и силни.

Юдата никога не изпитала майчина любов към тях, но когато пораснали, та се превърнали в здрави момци, ги заобичала така, както една жена обича един мъж. Само че самодивата обичала двама. И тия двамата след време също я залюбили и един ден й казали тя да избере един от тях. Пък оная им рекла:

– Не мога. Защото ми се иска и двамата да ви взема.

В същия ден хора от селото, водени от стара баба, навлезли в еловата гора и стигнали самодивата и витеците. Оставили дарове в краката им.

Сетне заговорила бабата:

– Дошли сме да ви молим за помощ. Щото страшна болест мори селото, та децата ни измират.

Замълчала бабата.

Заговорил един от витеците:

– Кажи, бабо, що трябва да сторим ние. Да видим дали ще ни стигнат силите...

– И аз не зная, сине, ама горе, наврѣх планината, казват, живее дѣрт змей. Тоя всичко знае! Ще идете него да питате. Пѣтят до бѣрлогата му минава през една пещера, от която човек не е излизал жив. Ама вие сте витеци, та може и да успеете...

Е, съгласили се близнаците. И трѣгнали да трѣсят змея.

А самодивата останала в гората със селяните. Последните трѣгнали да си ходят и тогава пак се чул гласът на старицата:

– Юдо, ти разделяла ли си съдбата на тези близнаци?

Отговор не получила и отново тя заговорила:

– Близнаците, юдо, се раждат с една съдба, та ако единият умре, то скоро и другият ще погине. За да не става така, трябва да им разделиш съдбата. Аз ще ти кажа как...

А витеците се върнали след седем дни при самодивата,

на която единият разказал ето какво:

– Дълго време търсихме пещерата, но преди нея заварихме змея на една поляна да бере билки. И тоя беше добър — веднага ни каза що да правим. Извади от джоба си едно сребърно човече. Рече: „На това му викат вотив. То е изображение на болен човек, за когото хората се молят на светците да оздравее. Затова трябва да направиш хубав вотив, да го поставиш пред иконата на светеца, на когото се молиш, та да може същият този светец, като дойде, да вземе вотива и по него да разпознае човека, когото трябва да спаси...“ Благодарихме на змея и бързо се върнахме в селото, където заедно със селяните денем правехме сребърни фигурки на болните, а нощем се молехме за тях. И наистина много хора спасихме. Но тогава и брат ми се разболя от страшната болест. И то се знае, аз му направих най-хубавия вотив. Щото то беше като да правя изображение на мене си. Сложих го тоя вотив в църквата, молих се на всички светци. Но брат ми не оздравяваше... Или не заслужаваше да оздравее, или вотивът му не бе добър. Като не вярвах да е първото, а по-скоро второто, трѣгнах отново да трѣся змея. Брат ми и той дойде с мене — не можех да го спра. Тоя път не открихме първо змея, та се намерихме пред пещерата, дето води до бѣрлогата му. Прѣв аз влязох в нея. В него миг видях как десницата ми почва да изчезва. Спрях да я усещам. После същото стана с левицата ми. Разбрах, че така скоро ще изчезна целият, та ще се стопя в нищото. И излязох от пещерата. Рѣцете ми отново се появиха. И видях над входа на пещерата надпис, който гласеше: „Досега един човек не е влизал в тая пещера.“ И брат ми каза: „Това е гатанка. „Един“ в смисъл на „сам“. Сам човек не е влизал в пещерата. Но двама могат да влязат...“ И аз, като хванах ръката му, влязох заедно с него в тъмната дупка. Не го пусках. И тоя път нищо не се случи! Двамата минахме цялата пещера. И когато излязохме от нея, се намерихме пред бѣрлогата на змея. То не бе бѣрлога, а една къщичка. Не влязохме в нея, понеже на вратата ѝ видяхме една табела. На нея пишеше: „Ако сте стигнали дотук, вече знаете отговора, който сте дошли да дирите.“ И аз разбрах, че само когато с брат ми сме заедно, можем да минем през всяка пещера, през всяка опасност. Когато сме заедно, сме цели. Защото той е аз и аз съм той. Та затова и вотивът ни, за да е цял, трябва да е с двама ни, а не само с един от нас... После отново се върнахме в селото. Там направих нов вотив — двама сребърни близнаци, хванати за ръце. Тоя вече наистина подейства, та спаси брат ми.“

Така свършил разказът на единия витек.

А като го чула и си помислила, че смъртта на единия може да доведе до гибелта на другия, самодивата се уплашила. И решена да раздели съдбата им, завела витеците до една река в гората. Тя застанала по средата на течението, единият близък — на левия бряг, а другият — на десния. И между тях — самодивата, дете държала в ръцете си голямо яйце с два жълтъка.

Тя каза:

Близнаците се раждат с една съдба. И ако единият умре, другият ще го последва. Ако искате да разделите съдбата си, елате и яжте от това яйце. Ако не — останете си на брега.

Близнаците не помръднали от мястото си.

* * *

То е ясно, че те останали завинаги заедно. И всичко делели. Даже взели самодивата за жена — и тя им била обща.

...И от тия витеци и тая самодива тръгнал родът ми. Та и мъжете са ни все такива — когато дойде време за умирачка, гледат да са заедно, да посрещнат смъртта рамо до рамо с братята си. Пък жените — те са като юди; когато обичат двама мъже, искат ги и двамата. А когато почувстват, че може да останат сами, гледат да ги разделят, та да запазят поне единия при себе си. И те такива...

Бележка за автора:

Васил Попов от съвсем скоро е на 22 години. В момента учи Екология в Софийския университет. Пише разкази (предимно) от няколко години насам. По неговите думи: „Първият ми публикуван разказ беше в едно австрийско издание през 2007 г., след което реших, че нещата, които пиша, са просто преразкази на вече познати сюжети. Затова спрях да пиша за няколко години, та да мога през това време да поживея малко и да посъбера истории, които да бъдат нови и само мои.“ През 2010 г. отново се захваща с писане. През 2011 г. два негови разказа са отличени в три конкурса: Първо място от конкурса на НБУ за разказа „Земя като решето“; второ място от конкурса „Таласъмия“ за разказа „Земя като решето“; второ място от конкурса на „ShadowDance“ за разказа „Кучулан“. Най-голямо вдъхновение черпи от книгите на Антон Дончев, Петър Делчев, Николай Хайтов, Иво Андрич. Обича българската природа, българските митология и история, за които много често пише. Често прекарва свободното си време, скитайки по планините.

САРОМАТ НА ВАНИЛИЯ

от Иглика Николова — Ступак

Разказът е отличен на 4-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#), поощрителна награда от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Инженер Иванов обичаше ванилия. Още щом се върна от обедната почивка, мисълта за любимия аромат го направи почти неработоспособен и мислите му непрекъснато отскачаха към малкия сладкарски цех на Екзарх Йосиф, към който щеше да се отправи веднага след като античният радиочасовник на перваза покаже 17. Коефициентът му на полезно действие в следващите четири часа се ограничи до две апатично начертани линии с обща дължина по-малко от 30 сантиметра.

Беше валяло и на излизане от потискащата административна сграда Иванов стъпи в огромна локва до тротоара, като хубаво напои левия крачол на паталона си, но въпреки това измина двайсетината метра до старата шкода с леко сърце. Изстиска колкото можа от калната течност върху изтритата гумена постелка и се отправи към сладкарничката. Спря на инвалидно място и три минути по-късно излезе от бараката с картонена кутия ванилов кекс и широка усмивка, която и километър тирета с евтин туш на чертожната дъска не биха могли да изтрият.

Инженерът се опита да се съсредоточи върху шофирането, но нежната миризма на ванилия от задната седалка гъделичкаше носа и въображението му. А и колите мърдаха едва-едва в обичайното задръстване по пътя към дома. Отне му повече от двайсет минути да стигне до мостчето на Черковна. Тук движението бе дори понатоварено от обичайното, тъй като северното платно бе частично заето от оградата на огромен строеж. Шофьорите трябваше да изчакват насрещния трафик, докато нервите им не издържат и с отчаяно натискане на клаксона и ляв волан заложат всичко на чувството за самосъхранение у колегата срещу тях.

Радиото в колата бе намалено почти докрай, Иванов харесваше машинния шум, в това число и неравноделния такт на плахия двигател на шкодата, който с всяко изпомпване на цилиндрите нашепваше мисли за основен ремонт. Внезапно инженерът се озова в мехур от празно пространство, което сред задръстването означаваше да няма никой долепен до задната му броня и да е в състояние да види стоповете на колата пред себе си. Тогава го чу. Мощно скърцане, последвано от писък на разкъсващ се метал, който се извиси над обичайния градски звуков фон. Противотежестта на един от циклоповите кулокра-

нове, които дори в този късен час работеха на близкия стоеж, в разрез с всякакви норми за строителна безопасност надвесена на близо 30 метра над платното, се бе откъснала и полетяла надолу. Десетки тонове железобетон във формата на трипластово кубче смърт с висока плътност летяха точно към колата на Иванов.

Инженерът бе застинал в купето и миг преди да се превърне в нацепени костици и смесени с антифриз и евтин бензин телесни течности, в носа му с неподозирана сила нахлу мирисът на ванилия. Сякаш обонятелният му орган бе свързан директно с краката, защото без да извършва каквато и да било мозъчна дейност, Иванов здраво настъпи педала на газта. Успя да измине тричетири метра, преди огромният бетонен блок да се стовари непосредствено зад шкодата. Еднометрово парче арматурно желязо срязва като с бръснач левия му заден мигач заедно с част от капака на багажника. В пристъп на облекчение той си помисли, че основният ремонт ще включва и тенекеджийски услуги, след което избухна в плач за първи път от осем години и захлупи лице на волана.

Тази вечер Иванов се храни като за последно, а ваниловият кекс бе идеалният завършек на онова, което му се стори най-прекрасният ден в живота. Ако знаеше, че избегнатият инцидент наистина ще се окаже върховата точка на битието му, сигурно щеше да си вземе още едно допълнително парче.

Преди да заспи, инженерът си даде прозаичното обещание да се наслаждава на всеки следващ ден, което се оказа по-трудно за спазване пред чертожната дъска, отколкото бе предполагал. Три месеца след инфарктното избавление Иванов забеляза първото черно петно на десния си глезен, а след още два направи едно от редките си посещения при семейния лекар.

Болестта на Бюргер — прогресираща тромбоза на малките съдове в крайниците, била често срещана, но подценявана, както му обясни назидателно един млад доцент с физика на шампион в смесените борби от Медицинска академия. В крайна сметка инженерът се размина с три отрязани пръста на крака, а прогнозата бе доста оптимистична — след като спря алкохола и цигарите и мина на строг хранителен режим, се очакваше в следващите пет години да избегне сериозните ампутации.

Наесен синът му се ожени и Иванов сновеше с доволна усмивка около масите с дъвчеши роднини, като накуцването му почти не се забелязваше. Преди година-

та да е свършила, младежът падна от бояджиската стълба докато освежаваше тавана на отдавна пазената за младото семейство гарсонiera, в която преди години сред миризма на урина приключи живота си майката на Иванов. От височина около метър и половина не е трудно да се отървеш невредим, но синът му успя да увреди безвъзвратно хипоталамуса си и загуби всички вазомоторни функции плюс говора и контрола над отделителните си органи.

Съпругата на инженера, малко нечестно според него, го напусна два месеца по-късно с помощта на масивен инсулт. Същото се случи и с точещия лиги негов наследник, само че вместо кръвоизлив причината се оказа за млад учител по френски от съседния блок.

Здравната каса поемаше надницата на медицинската сестра само отчасти, така че Иванов мина на половин работен ден, за да може да бърше челото и да поднася лъжичката със супа на мучащия си син. Този път обаче отдели пет минути, за да си купи любимия ванилов сладкиш на път за вкъщи — заслужаваше го.

Изхвърли огромния, нелеп памперс в найлонов чувал за боклук и го запечата, макар да знаеше, че никога няма да се отърве от миризмата на фекалии и гнусното етерично масло, с което разтриваха сина му веднъж седмично, за да не се покрие с ранички и струпей. Докуцука до масата и седна пред сладкиша. Избърса потта от челото си и носът му се изпълни с аромата на ванилия. Иванов посегна към кутията и... внезапно в ръцете му се озова волана на шкодата, която бе принуден да продаде, за да плати последната сметка за парно. Чу мощно скърцане, последвано от писък на разкъсващ се метал. Инженерът съсредоточено стовари с всичка сила крака си върху спирачката и по лицето му се разля доволна усмивка.

Бележка за авторката:

Иглика Николова – Ступак е на 24 години. Живее в Англия от 5 години. Омъжена за французин. Майка на 2-годишно момченце. В момента учи магистратура по литература в The University of Essex. Специализира американската литература и най-вече Хемингвей. Освен това се интересува от френски модернизъм, а разказът „С аромат на ванилия“ е вдъхновен от Марсел Пруст и идеята му за конструкция на личен, субективен свят с помощта на нашите сетива.

ПОСЛЕДНИЯТ

от Иван Русланов

Разказът е носител на специалната награда в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#), връчвана от семейство Мелконян и приятели.

Андрей се събуди, както всяка сутрин. Огледа мрачната стая. Беше сам. И все още жив. Стъпи на земята и усети безнадеждността, лъхаша дори от протрития килим. Бързо мина през банята, за да се измие. Погледна в пукнатото огледало. Оттам го гледаше едно бледо, тъжно лице. Две очи, изгубили надеждата за щастие. Непознатият в стъклото сякаш щеше да протегне ръка. Да изпроси поне една стотинка обич за себе си.

Мъжът извърна лице и заби поглед в земята. Вече десет години той беше единственият жив човек на тази планета. Последният. Една разпадаща се стрела, забита дълбоко в сърцето на човешкото съществуване.

Андрей помнеше като бял ден. Унищоженията, убийствата, виковете за помощ... Магьосникът, който разкъсваше живота и го запращаше като ненужен отпадък в боклукчийската кофа на смъртта. Огромните блокове се рушаха върху невинните. Децата плачеха в ръцете на майките си. И онзи лъч, който разцепи небето. В същия миг мъжът се бе събудил отново в апартамента си. Жив. Погледна през терасата. Нямаше никой. Дори труповете не бяха осеяли земята като прекършени клони на пролетно дърво. Онзи зъл магьосник беше изпълнил заканата си. Пробуден по време на някакви разкопки близо до Царичина, той също бе представител на една изчезнала раса. Беше вкусил от ледената самота тъй, както Андрей поглъщаше от нея сега. В началото магическото създание бе дружелюбно с всички. Дори с пресата, която непрекъснато го замерваше със своите пиперливи въпроси и фотосветкавици. До един момент, в който неговата тъжна добронамереност не се превърна в коварство. Съществуването искаше да унищожи хората. Да отмъсти за изгорените вещиците през Средновековието. За всички онези отхвърлени странници, които бяха убивали магичното в себе си... С надеждата, че като се превърнат в човешки роби, ще бъдат приети в капризния свят на хората. Неговата мъст обаче подмина един, единствен човек. Младият мъж и до днес не знаеше как бе оцелял. Помнеше онзи миг преди края, в който сградите се разпадаха, смачквайки под огромните си парчета беззащитни хора. И онзи изгарящ пламък, притъпил всяко чувство. Сякаш само миг по-късно Андрей отново се събуди, за да разбере, че някак бе оцелял.

Злият магьосник беше изчезнал. Младият мъж го

проклинаше, задето го бе обрекъл на самотен и безсмислен живот. Може би този свръхестествен злодей бе имал точно такова намерение. Да превърне последния човек в един мъртъв самотник, който всяко утро да се ражда, за да умира, окован във веригите на една незаслужена присъда. За какво му беше да живее в пуст свят, заедно с останките на човешки изобретения? Да, имаше решения, които можеха да успокоят мъките. Андрей можеше да се самоубие по всякакъв начин. Но нямаше смелостта за това. Всеки ден живееше с опитомената омраза към магьосника и с една дълбока празнота.

Последният човек обиколи много места по света. Та нали всичко беше безплатно — бензинът, спортните коли, милиардите на богатите копелета... Никъде обаче не успя да намери дори един като себе си. И парите изгубиха своята стойност. Блясъкът на лъскавите вещи се превърна в пепел. Какво бе един човек без онези, които го обичат? Какво бе без забързаните хора около себе си, без шума на полуделия град, без дома, където го чакаше семейството. Една разкъсана, сломена душа, за която фаталният край щеше да е щастливо начало. Беше решил всеки ден да бяга в различна посока. Да търси, да обича всяка малка надежда, осмелила се да просветне в края на зловещия тунел. Но не намери нищо. Стана още по-близък със самотата.

Тази сутрин той отново беше решил да бяга. Ей така, колкото да запълни безкрайните часове на своя мъртъв живот. Към някоя друга далечна посока. Там, където слънцето все още не бе залязло.

Втурна се към изхода на поредния хотел. Без багаж. Без излишен драматизъм. Защото знаеше, че отдавна всичко бе изгубено.

Излезе на улицата. Тръгна напред. И тогава едва не се сблъска...

...с друг човек.

Двамата се подминаха. Затичаха в различни посоки. Като слепци, бягащи към нищото. До тях имаше и други. По тротоара, на пешеходната пътека, някои — свели глави върху стълбовете на счупените светофари. Подминаващи се. Невидими един за друг. Уморени от тишината около себе си. Те не усещаха чуждото присъствие. Нямаше смисъл. Техните сетива бяха притъпени от собствената им болка. От егоизма, който толкова време бе кършил животите им. От онова желание „да имаш“, превърнало доброто в демоден. Не само мозъците им, чувствата бяха отказали. Дали на късо от човешка суета.

Магьосник наистина имаше, но той не бе убил никого. Искаше да помогне, да прати послание на хората, че е време да спрат да унищожават. Но дойде прекалено късно и видя единствено създанията, които ампутираха сърцата си. Докато не заслепиха своя свят. Дори с всичките си свръхестествени сили, магът нямаше какво да направи. Изпарì се, както всяка надежда, задушена в желязната хватка на безразличието.

Андрей подмина още един човек, след което още един и още един. Те също си мислеха, че са последните. Всички бяха попаднали в илюзията на един апокалипсис, който сами си причиняваха. Човешките тела се бяха превърнали в рапани. В тях се долавяше единствено ехото от един отдавна изгубен живот. Хората бяха загубили битката със самите себе си.

Бележка за автора:

Иван Русланов е роден на 18 април 1991 г. Студент втори курс, специалност Журналистика в Университета за национално и световно стопанство. През 2008 г. печели наградата „Фен автор на годината“ от Клуба за фентъзи и хорър „Конан“ и оттогава започва по-сериозно да се занимава с писане. 2010 г. печели конкурса „Търся издател“ на фондация „Буквите“ и през 2011 г. издава дебютния си роман „Черният ангел: Раждането на един от нас“. Освен литературата не забравя и журналистиката, като пише за различни сайтове и работи във вестника на университета.

НЯМА ДА МУ ДРАСКАШ ПО ВРАТАТА

от Стефан Кръстев

Разказът е подгласник на специалната награда в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#), връчвана от семейство Мелконян и приятели, и отличен на осмо място от екипа на сп. „Сборище на трубадури“

За Томи ли се затъжи, куче, за Томи? Томи ще се върне. Глупаво си ти, куче. Толкова си глупаво... А трябваше да си по-умно от нас. Много по-умно. Или поне по-мъдро. Трябваше да ти измислим име. Казвали са ни, трябваше. Сигурно тогава щеше да ни разбираш по-добре. Томи... Томи го няма само от три дни. Знаеш ли какво е три дни? Нещо много малко, като се има предвид колко си живял... Хей, какъв е този поглед? Смешен си. Много си смешен, малкият.

Исках да си поговорим насаме. Искам да ме слушаш, чу ли ме? Внимателно да ме слушаш. Не ми обръщай внимание, това са само сълзи. Те ще изсъхнат. Все още отива на жените да плачат. Е, не винаги. Но ти нали ме разбираш, аз съм твоята малка Лара. Нищо, че вече съм пораснала. Отдавна пораснала...

Някога си мислех, че и ти ще растеш с мен. Глупаво. Знаеш го, нали? Когато си растял, мен още ме е нямало. Дори баща ми не те помни малък. Ти го помниш малък, нали? Приличал е на Томи. И навярно те е обичал дори повече от Томи. Не е искал да те губи. Знаеш ли, преди това кучетата са живеели по-малко, по-бързо. Човек си вземал пале, отглеждал го като дете. То растяло и преди човека остарявало. Отивало си, а човекът скърбял. Някои не можели да прежат приятели си. Всяко куче по улицата или парка им връщало спомена. Други претръпвали и ставали безчувствени, или пък го заменяли със следващо и следващо куче. Понякога имали по-умни и по-обичливи. От по-добра порода или с по-добра дресура. По-мили или по-верни. Грижили са се за тях с по-голяма обич и опит, но никога, никога не откривали повторно това, което вече са изгубили.

А технологията се развивала. И ако дядо ми не е можел да запази своето куче от детството си, то баща ми е можел да си го позволи. Тялото ти е синтетично, куче. Също като истинското, което си имал, е. Само дете старее мнооого, много по-бавно. А умът и душата ти са си твоите. Ти си остана най-добрият приятел на баща ми. После и моят. И на Томи.

Той ще си дойде. Скоро ще си дойде.

Късметлия си, куче. Знаеш ли, че сред първите киборги като теб имало такива, които погребвали господаря си. И оставали завинаги на гроба му. Виели като вълци, тъжно им било. Нямали си вече друг приятел. Но

ти имаше мен, аз растях и аз те имах...

И срещнах човека, когото обичам. И да знаеш, куче, понякога ставаш ревнив. Не е необходимо винаги да лаеш и да драскаш по вратата, когато се любим. Ние сме хора, ти си куче. Ние си отдаваме един на друг обич, но теб си обичаме по един много различен, но чист начин. И не можем да си представим предците си, които са заменяли един домашен любимец с друг. Не можем да си го представим. Сигурно е било тъжно, много тъжно.

Роди ни се Томи, помниш каква мишка беше. Като кукличка, а ти - големият сериозен доберман. Като черен ангел-хранител бдеше над него. Понякога малко злоещо се усмихваше и ме полазваха тръпки, но после се сещах, че вероятно Томи ти е приличал на мен. Когато аз съм била бебе и ти като черен ангел-хранител си бдял над мен.

Прости ми... Пораснах, но още плача понякога. Пред тебе мога, нали? Нищо, че понякога си толкова глупав.

Не мога да разбера предците ни, които са можели да заменят едно куче с друго. Мислех си, че не мога да ги разбера и как са имали повече от едно дете. Та обичта е една. Как ще стигне за две, за три и повече деца.

На нас законът ни забранява. Планетата е пренаселена. Спасението ѝ е или войни, които са ужасни, или строг контрол. Жена, която роди веднъж, доброволно се стерилизира. Не ме гледай така, наистина е доброволно, макар по закон. Но ти си куче, не ги разбираш тези неща. Аз го направих доброволно. Родих вече Томи, достатъчен ми бе да му отдам цялата си обич. Каквато една майка може да отдаде на своето дете. Както на теб отдадох цялата, която едно малко момиче може да отдаде на домашния си любимец.

Беше злополука, куче. Нелепа злополука. Толкова нелепо... Не вярвах, че е възможно. Детето ми се задави, а аз не знаех как да реагирам. Стигнахме твърде късно спешния център...

Страшно беше. Не можеш да си представиш колко страшно беше, куче.

Трудно ми беше, много трудно да го реша.

Томи ще остане шест годишен. Ще си има лунички и никога няма да има младежки пъпки. Ни бръчки, ни старчески петна. Никога няма да люби момиче. Няма да му драскаш по вратата и да лаеш, никога. Никога няма да пие бира и да играе канадска борба в кръчмата.

Не исках това за детето си. Предпочитах да го изгубя. Но си помислих какво би решил той. Да, ще страда,

много ще страда, че не е като другите, затворен в своята нетленност, но така би пожелал. Той ще се върне. Заради теб. Същият, какъвто го помниш. Като теб, със синтетично тяло, също като истинското. Но със своя ум и своята душа.

Аз ще остаряя и ще си отида, а Томи няма да порасне и да има деца.

Не можехме да те оставим сам, куче...

Бележка за автора:

Стефан Кръстев е роден на 14 септември 1969 г.

През 1992 г. дебютира с първата си книга "За една нежна душа" в съавторство с Йордан Матеев. Следва романът "Магазин за въздушни кули" през 1994 г., отново в съавторство и под псевдоним Джон Стивън. "Прераждането" през 1995 г. е поетичният му дебют. Следват стихосбирките "Странни странствания в страна на страдалци" и "Камшици и рози". Осем години не издава нищо, но не спира да пише. Публикува предимно в интернет. През 2006 г. се разкрива в нов и далеч по-зрял период с първата му самостоятелна книга "Бяс и рози" - сборник разкази, който има удивителен успех на Коледния панаир на книгата. Сборникът разкази "Седем порти" и стихосбирката "Еротично по коприна" издава през 2007 г. В началото на 2009 г. на пазара излиза и сборникът разкази "Порочна връзка".

ПЪТИЩА

от Юлия Попчева

Разказът е подгласник на специалната награда в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#), връчвана от семейство Мелконян и приятели.

– Светлина – странна, остра, режеща такава. Дразни ми очите. Колко време мина, а не мога да свикна с нея. Сякаш нещо ѝ липсва. И пак съм сам, и е толкова тихо. Плашещо е някак си така!

– Не си сам. И аз съм тук. Слушам те от известно време.

– Кой си? Къде си? Чуваш ме? Разбираш ме? Какво става? Ти си първият, който ме разбира.

– Стой! Засипа ме с въпроси. Чакай, за никъде не бързаме.

– Но как ...

– До теб съм, на стола. Не можеш да ме видиш от креватчето. Всъщност и аз не мога да те видя, само те чувам ... и те разбирам ... и това е много неочаквано.

– Защо? Нали и аз те разбирам.

– Защото ти си бебе, ти не можеш да говориш. Бебетата не говорят, те плачат.

– Какво съм? Чакай, защо да не говоря, аз винаги съм си говорел, ето и сега даже.

– А може би аз не съм прав. Може би бебетата наистина говорят, просто ние не чуваме техните думи. Извини ме!

– Няма за какво да те извинявам. Аз, просто, не разбирам. Ти си първият, откак съм тук, който изобщо общува адекватно с мен. Ти ме разбра, аз те разбрах. Кои сте вие „ние“?

– Дете, аз съм дядо ти. „Ние“ сме възрастните, онези големите хора, които се грижат за теб. А ти си бебе, малък човек. Човек, който дойде при нас едва преди 15 дни.

– Здравей дядо! Много ми е приятно!

– И на мен ми е много приятно, дете!

– Дядо! Добро утро!

– Добро утро, моето момче!

– Дядо, а какво е да си дядо?

– А така! Ами това е да си бил дете, да си вървял през живота, да си създал свое дете, което на свой ред също върви през живота и създава свое дете. Май не го

обясних много добре?

– Искаш да кажеш, че човек първо е дете, после се превръща в „ние – възрастните“ и създава друг човек и така всеки един напред? Значи има някой, който е твое дете, така ли?

– Има, да! Моето дете е твоята майка.

– Знам какво е майка. Хубаво е да си имаш една такава, да те прегръща и люлее, да те топли, да те обича.

– Е, очаквах да кажеш „да те храни“. Така силно ревеш, като си гладен. А ти - „да те обича“.

– Дядо, аз давам силен знак като съм гладен и винаги получавам храна, това е лесно. Да те обичат е трудно, това не можеш да си го поръчаш.

– Всяка майка си обича детето.

– Дали, дядо?

– Дядо, виждам те, страхотно. Най-после!

– И аз те виждам, момчето ми. Бързо растеш!

– Дядо, защо само ти говориш с мен така?

– Сигурно защото и за като теб не мога да общувам с другите.

– Как така не можеш? И аз ли няма да мога?

– Не, дете, не! Преди можех да контактувам с останалите хора. Говорехме си така, както с теб сега. Но преди време се разболях, получих инсулт, който засегна мозъка ми и вече не мога да говоря, не мога да се движа, не мога да покажа какво има вътре в мен – мислите, чувствата. Обаче виждам и чувам, усещам всичко, усещам всички. Тъгувам за тях, радвам се с тях. Живея с тях ... а не мога да им го покажа. Радвам се, че поне с теб мога да споделя това.

– Дядо, благодаря ти, че ме разбираш и че си говорим. Аз те чувам и виждам ... и усещам! Дядо, благодаря ти, че си ми приятел! Обичам те!

– И аз ти благодаря, момчето ми!

– Дядо, виж ме, вече мога да идвам до теб сам. Трудно ми е да владя това малко телце, но май започва да ми се получава.

– Така е. С времето ще се научиш да го управляваш все по-добре.

– Виж подавам ти ръка, можеш ли да ме докоснеш. Много е приятно.

– Не мога, дете. Искам, но не мога. Аз вече не мога да управлявам моето тяло. Но имам идея, подай твоята ръка до моята, така ще ни се получи. Още малко, почти успя. Браво! Аз те усетих, а ти мен?

– Да! Ръката ти е топла и някак грапава такава.

– Хаха, ами такива са ръцете на дядовците. На майките и бащите са по-меки, а твоите пък съвсем.

– Дядо, обичаш ли да те прегръщат?

– Някога, да! Сега сякаш съм забравил какво е.

– Чакай ... ох, този крак тежи ... тъътъъ само момент ... дръж тази ръка ... не, ох, оскубах те ... стой ... оп. Седнах! Сега само да се завъртя. Дай този пръст ... и ей тука ... така. Готово! Вече си прегърнат, дядо.

– Милото ми мъниче. Почти усещам сърчицето ти как бие. Не знам дали знаеш какво е щастие, но в момента направи дядо си най-щастливия човек на света.

– Е, дядо, това е просто прегръдка.

– Не, дете ... това е всичко ... всичко!

* * *

– Ставаш все по-силен момче. Този път ритникът си струваше, направо ме заболя, хаха.

– Да, но пък все по-бързо се катеря в скута ти. Не се оплаквай!

– Вярно е. И ти си прав! И знаеш, че ми е ужасно приятно. Кажеш сега, как беше днес навън? С кого се видя?

– Е как, ами като вчера, само дето имаше още едно цъфнало дърво. Прав беше, дядо, ароматите стават все по-силни и приятни. А – с още едно куче се запознах, но не беше толкова общително.

– Приятно ми е да живея с твоите очи.

– Нали?!

– Страхотен екип сме.

– Дядо, стой!

Виж тази светлина...

Познавам я...

Тя е различна.

Дядо, от тази светлина дойдох.

– Прекрасна е дете.

Виж колко е мека и нежна.

Я, движа си ръцете...

Най-после и аз да те прегърна.

– Оформил се пътека ...

Спомням си ...

По тази пътека съм минавал преди, за да пристигна.

– Тази пътека не е за теб, дете. Тя е за мен.

Светлината ме тегли.

Явно трябва да тръгна.

– Предполагам е така. Време е дядо ...

– Време е, момчето ми!

А ти върви през живота, играй, весели се, обичай, създавай, бъди ... чака те страхотно приключение!

– И ти върви, дядо ... теб те чака още по-страхотно ... още по-страхотно...

Просто върви...

Бележка за авторката:

Юлия Попчева е на 32 години, по образование историк-етнолог, по професия специалист "Връзки с обществеността". В работата си пише доста корпоративни текстове, стратегии, сценарии и т.н., все неща по зададени параметри и изисквания. Писането я разтоварва и намества бръмбарите в главата ѝ. Участва в конкурс за първи път, не писателски, а изобщо (обикновено тя организира конкурси :)) Отскоро се опитва да списва и един малък блог: <http://juliapulvia.wordpress.com/>

ЛУНА В КОМАНДИРОВКА

от Виктор Чулев

Разказът е отличен на 5-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на сп. „Сборище на трубадури“.

Завърти се човек, погледне вляво, погледне вдясно, погледне даже и в краката си, но навсякъде все е бяло. Зеленото на дърветата, сивото на сградите, жълтото на минзухарите, кафявото на шапките, червеното на светофарите. Бялото поглъща всички останали цветове като лакомо дете. Само синьото на реките, моретата и океаните все още е синьо. Както и синьото на небето. То дори потъмнява.

– Тате, къде изчезна мама?

А бащата бавно вади една цигара от десния джоб на ризата си, пали и впива ясните си очи в безбрежната бяла пустиня.

– Не е изчезнала, тате, в командировка е.

По телевизията били казали, че Луната е напуснала орбитата на Земята преди година и нещо, но кой ти слуша телевизията в днешно време. Нали има компютри. Компютри обаче вече няма. Телевизия също няма, няма и електричество. На хората им остава само да седят и да изброяват кои неща ги няма и в какво количество ги няма. Няма ги например сто и седемдесет милиона тона захар, с които се подсладва чаят.

Мона прави чая много вкусен, защото не го подсладва със захар, а с мед. Разбърква го добре и го поднася за закуска на мъжа си и на малкия си син заедно с препечени филийки бял хляб. Семейството се смее и се смее звънко, почти банално.

Снегът хрупа под ботушите на бащата и момчето. Нов сняг, който пада от облаците на парцали, се трупа върху следите от стъпките. Стъпките изчезват. Двамата продължават да вървят.

– Когато бях дребосък като теб, живеех на село с баба ти и дядо ти. В нашето село обаче нямаше училище, така че всяка сутрин трябваше да ходя до съседното село, където имаше. Дори и през зимата обувах чифт здрави обувки и тръгнах през преспите.

– Сега на училище ли отиваме?

– На теб ходи ли ти се на училище?

– Не. Искам да направя снежен човек.

Мона пие често и не усеща кога се напива. Лекарите я съветват да откаже алкохола. Обясняват ѝ че има пиене и пиене. Тя се смее на тази забележка и белите ѝ зъби отразяват слънчевата светлина. Разбира се, че има пиене и пиене, за каква ме вземате.

Армията раздава на гражданите храна и дрехи. Не може обаче да им раздаде вяра. Затова когато храната и дрехите свършват, обществото се саморазпуска спокойно и безкръвно. Двукраките братя на вълците се разминават по пътищата като единаци.

Момчето внимателно оформя главата от голямо парче сняг. Отбелязва върху нея местата, където трябва да бъдат очите, устата и носът.

– За морков ли се озърташ?

– Аха.

– Ето ти една цигара. Сложи нея.

Пепелникът на масата в кухнята е пълнен. Мъжът на Мона човърка с клечица в пепелта. В съседната стая Мона е отворила два куфара и ги тъпче с неща. Облякла е рокля на цветя и е завила косата си с кърпа, подобно на жътварка.

„Учените знаят, че Луната се отдалечава, защото наблюдават движението ѝ повече от четиридесет години. Ако Луната се отдалечи само с десет процента от сегашното си място, още четиридесет хиляди километра, ще стигне до точка, от която няма връщане назад. Тогава въртенето на Земята ще стане хаотично, непредсказуемо. Почти нито една форма на живот няма да оцелее“.

– Искате да я следя, така ли?

– Нали това ви е работата в крайна сметка?

– Не че ми е работа, но един малък съвет: живеете си живота. Все пак е доста кратък, за да го подарявате на някого, било то и жена ви.

– Благодаря за съвета. Безплатен е, надявам се. А ето тези пари не са за съвети. Ще бъдете моите очи и уши. И нос, ако се наложи. Окей?

Снежният човек мълчаливо посреща вилицата, която се задава от север. Тя го блъска и жили като разсърдена оса, така че носът му, приел формата на цигара, се търкулва и потъва в бялата пропаст, може би до деветия кръг на ада и реката на плача.

Мона отпива от чашата си и наблюдава снежинките, танцуващи пред прозореца на кръчмата. Чисти и нежни ангелчета. Някоя снежинка не е абсолютно идентична с друга снежинка. Те трябва да управляват света, а не хората.

Топлината на огъня натежава върху клепачите на момчето и те се затварят. Бащата трие ръцете си една в друга, после посяга към пламъците. Те гаят дългите му пръсти и в пещерата замирихва на печено.

Огромен метеорит премахва динозаврите от лицето на Земята. В един миг те кротко хрупат тревата по полетата, а в следващия вече са се превърнали в прах и в дим.

Черна от сажди, ръката контрастира неестествено с белия сняг. Макар че облечен само с тънка дънкова риза, мъжът лежи с лице към небесата и се вира в тях. Милиони звезди блещукат, все едно искат да разкажат истории от всичките си милиарди рождени дни, но някой е отрязал езиците им и те не проронват нито дума. Затова звездите се усмихват тихо и загадъчно като картина на велик художник. Усмихва се и мъжът, сетне заспива.

Крайт на дните е сред най-актуалните теми на съвременните бестселъри. Писателите изпълват книгите с екшън и драма, рисуват апокалиптични пейзажи и прибират сериозни суми за тях. Получава им се. Получава им се, защото по някаква причина читателите възприемат края на дните не като процес, какъвто е, а като точка. Жест, събитие или конкретна личност. Природата обаче не разсъждава в тези категории.

– Тате, къде изчезна Луната?

А бащата бавно вади една цигара от десния джоб на ризата си, пали и впива ясните си очи в безбрежната бяла пустиня.

– Не е изчезнала, тате, в командировка е.

Бележка за автора:

Виктор Чулев е на 23 години, от град Ловеч. Работи като журналист, като междуременно учи в Стопански факултет на Софийски университет "Св. Климент Охридски". По-сериозно с художествени текстове се занимава от близо десет години. Печелил е награди от редица национални литературни конкурси, негова новела е публикувана в сборника "Новелови награди '09" на издателство "Сиела".

ТЪЛПАТА

от Михаил Димитров

Разказът е отличен на 6-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Днес ще е краят.

Мъжът довърши работата си, запази промените и спря машината. Докато работната му клетка постепенно се осветяваше, той се раздвижи, изпълнен с вълнение и страх. Краят... Изправи се, изкара изпод нерво-кушетката голяма пластмасова кутия и сложи в нея няколкото лични неща, за които се сети. Не бяха много. После тръгна към секретарката да оправи формалностите.

Щом го видя, Стефан изскочи от нишата си и го подхвана под ръка.

- Стига бе, човек! Недей така... веднага. Остани поне за съботния бар – каза той. – Оная с косата може да почака два дни! Кой нормален човек свършва така... неофициално, а? В четвъртък!

Мъжът беше твърде притеснен, за да се шегува с колегата, и дръпна лакътя си обратно. Тревожеше се за други работи. Стефан изостана, но насреща се зададе зам.-шефът, който си беше един тъп фукльо, и тръгна да го пресреща с разбиращ поглед. Успя само да измърмори, че бърза, и едва не си навехна кръста, когато се кривеше, за да избегне потупването по рамото от този гнусен тип. Секретарката, секретарката! И после – свободата... Възникна само още едно препятствие и този път офисът успя да го хване – току-пред бюрото на пищната, вече не толкова млада блондинка. Гръмнаха фойерверки и всякакви холограмни кичурии заподскачаха към тавана. Стефан и зам.-шефът го настигнаха, а усмихнатите му колеги се бяха показали от нишите си и всички вкупом идваха за снимка. Победен, той остави кутията на бюрото и насили мускулите на лицето си за усмивка. Холограмата отгоре светеше: „Чао, 8281“.

В Горния сектор на града ръмеше. Горният сектор обхващаше зоната над двеста етажа, включително няколкото скоростни транспортни линии и спирките за вертикално орбитално пренасяне. Над него бяха само облаците и далечните тромави тумбаци на товарните дирижабли. По това време секторът беше сравнително пуст.

Пешеходната алея се виеше по покривите на няколкото по-ниски мегаздания, преди да се забие в Парковия куб в далечината. Голямата стъклена оранжерия винаги го беше отблъсквала с гъстия си топъл въздух и с

крясъците на деца и майки. Как, по дяволите, успяваха да се доберат до тази височина? Той скочи през стъкления парапет върху чакълестия покрив отстрани и отиде до ръба му. Щом надникна към бездната отвъд, му се зави свят. Улицата светеше на километри под него, пълна с трафик и реклами. Холограмни наглотии мързеливо се влачеха край спрелите превозни средства, а мощната струя топъл плътен въздух го блъсна назад и продължи към небето. Цялата воня от двата милиарда в този град се издигаше по вертикалните цепки, които някога бяха улици, и се изливаше в небето като дим от комин. Дъждецът барабанеше по кутията в ръцете му.

Нямаше много време. Щом искаше да използва вечно пустата пешеходна лента по покривите вместо транспортната тръба, трябваше да побърза. Скокът му беше в седем вечерта. Сега беше седем без двацет.

Преживя Парковия куб и стигна навреме. Площадката вече беше препълнена – две дебели жени ревяха независимо една от друга, а трима мъже се бяха свили омърлушени в найлонови дъждобрани. Беше седем без две – единият от тях се шмугна зад някакъв висок комин и изкара пакет цигари. Организаторката на всичко това бе стъпила на ръба с високите си точета, надвесена над безкрайната улица. Държеше радиостанция и викаше нещо – явно на помощниците си двеста етажа по-надолу. Дъждът щеше всеки момент да я събори.

Беше резервирал „коридор“ за самоубийството си, за който бе заплатил немалко пари. Скокът беше организиран от съответната агенция за тия работи, а нужната площ за „приземяването“ щяха да я отцепят непосредствено преди мероприятиято. При тази височина имаше вероятност телата да паднат в радиус от няколкостотин метра – да изпразниш толкова голяма част от улицата и тротоарите струваше цяло състояние... Естествено, нямаше начин да скочи, без да използва необходимата агенция. Просто нямаше да го оставят да падне.

Седем часът. Мацката с уоки-токито им замаха да се съберат край нея. Един дебел дирижабъл с ярки цветни лампи по целия си огромен корпус изплува над тях и освети площадката с дневна светлина. Гигантска реклама на паста за зъби.

Вятърът подхвърляше ситните капки насам-натам и усукваше в лудешки танц дрехите на присъстващите. Най-арогантно вдигна полата на мацката с радиостанцията и задникът ѝ блесна в нощта на метър от

мъжа. С тази последна картина от живота си той се затича край другите и без много да му мисли, като малко момченце на морските скали през лятото, скочи.

Чао, идиоти! Много по-гъст от обикновено, но и безкрайно по-рядък от спомените му за топлото лятно море, насрещният въздушен поток блъскаше ръцете в тялото му, пляскаше с дрехите му и изкарваше сълзи от очите, които замъгляваха погледа му. Най-после сам!

Нямаше представа дали лети към резервираното място или се е отклонил. Бясното съскане и грохотът от уличния трафик, край който прелиташе, се сляха в единствен и постоянен писък, в шума, който го преследваше вече много години и който никога не преставаше, дори и в най-закътаните помещения на дома му. Този шум, който малко по малко го разяждаше през годините, сега се усили в последни радостни фанфари с бързата смяна на въздушното налягане. Уединението беше близо.

После край него прелетяха две метални топки, завързани с въжета. Металът експлодира в десетки пипала, които го обхванаха и прекратиха полета му на половин километър над края. Той увисна, омотан като затворник, и спареният градски въздух бавно го залюля над светлините. Не можеше да повярва. Това беше невъобразима наглост! Кой си позволяваше да прекратява бягството му!

Очукан син ван на някаква куриерска фирма се носеше над него и бавно го прибираше с лебедката. Ситният дъжд отмиваше праха от полета над бездната в кални вадички по лицето му. Опитва да се бори с хватката на въжетата, но тя беше здрава. По-силна от него. После мъжът се предаде. Горе, в зейналия отсек на буса, се беше подпрял някакъв тип със сив шлифер и пластмасова папка. Той внимателно освободи плячката си и му помогна да седне на пода. Тук, в търбуха на колата, всичко беше по-глухо и по-тъмно.

- Много се извинявам, господине. Но се оказва, че имате неоправени отношения с доставчика си на информационни услуги – абонаментът ви изтича след два месеца. Нямаме право самоволно и без предупреждение да прекратявате договора си, затова се наложи да предприемем незабавни действия и... ами да ви хванем, преди да е станало късно.

- Кучи синове такива! – успя да изфъфли мъжът.

- Съгласете се, че не е етично да бягате от задълженията си като малко дете. След като ги уредите – едва тогава, ще можете да правите каквото си искате. А сега, моля ви, се свържете с доставчика си или подпишете ето този чек тук.

Мъжът постоя няколко секунди, после погледна хартиятата, която вятърът развяваше в ръката на чиновника. Надигна се, взе химикалката и подписа. То-

варният ван вече се спускаше сред глъчката на града към най-близката спирка. Задухът се увеличаваше все повече, докато накрая подът не се разтресе. Кацнаха сред гъста група от хора. Мъжът се изправи и олюлявайки се, излезе навън. След секунда изчезна в тълпата.

Бележка за автора:

Михаил Димитров е роден в Бургас през 1987 година в семейство на двама учители филолози. Дядо му е художник. От него идва любовта на автора към живописата. В момента е дипломант в Университета по архитектура в София, строителство и геодезия, със специалност Обществени сгради. В свободното си време рисува – акварел и маслени пастели са любимите му техники; пише и се учи да свири на китара.

Обиква литературата в ранните си ученически години. В гимназията вече е фанатичен почитател на фантастиката и до днес този жанр заема специално място в библиотеката му. Опитите му да пише започват с кратки фантастични истории.

V

от Стоян Пешев

Разказът е отличен на 7-мо място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Само 23 секунди са необходими на синтпаразита да излъже защитата на виртуализатора и – о, винаги има болка, когато това се случва! – Дани стиска зъби, сетивата му се огъват под кресчендо от неврокинетични сигнали и нещо влажно и хлъзгаво го изплюва в тунел от тъмнина, в надигащото се ехо на собственото му учестено дишане. В протоколната канализация на световната мрежа.

Не беше никак сложно.

Той потупва твърдината в десния джоб на дънките си. Не, сложното ще е да активира бомбата в някоя от най-активните артерии на Града преди защитите да го заловят.

Дани накланя глава наляво и пред погледа му израства карта на канализацията. Сред плетеницата от сини линии и мигащи икони на сървъри и копроцесорни хъбове се откроява червена траектория. Една пчеловодач над дясното му рамо пулсира в кехлибарено – три светлинни избухвания на пет секунди, и всяко едно от тях осветява сивите стени на канала, всяко едно от тях създава отделен кадър от филм, интерактивно синтезиран филм, в който Дани е главен герой.

Той поема напред, стъпките му в сумрака отскачат със странно ехо или се промъкват между протоколни трасета – набъбнали и усукани като ганглии – и заглъхват. В гнезда от рециклирано зелено сияят паметите на кеширани алгоритми, готови повторно да влязат в употреба. Дани потрепва, когато каналът започва да се разширява и свива като преглъщащо гърло и неочаквана вълна от... нещо абстрактно го повлича настрана към по-малко разклонение. Следващите няколко секунди потъват в мъгла и очите му се борят с интензитета на светлина, обгръщаща го отвсякъде.

Светлина, което значи...

По дяволите!

– Я, какво си имаме тук.

Човешки глас в мъглата – значи не е някоя от защитите на трасетата, но тогава какво... – съпроводен от смях. Дани примигва, няколко тъмни силуета върху технологично-синьо изпъкват и се поклащат. Не, Дани се поклаща, докато се опитва да остане прав.

– Мирише на заден достъп – друг глас и отново смях. Звукът се забива в главата на Дани като игла. Далече от

силуетите грамадно тяло се пресяга нагоре към нещо, което... всъщност е небето. Дани намира себе си върху асфалта на една от улиците на Града. На горните нива, десетки метри над канализация. А грамадното тяло е на небостъргач.

– И на химия. – Трети глас. Силуетите са четири, четвъртият е мълчалив. И Дани разбира, че е заобиколен от група градски хакери.

Протоколите са ясни – пръв говори лидерът, мускулите следват, а техномагът остава безмълвен почти винаги.

Как ме намериха?

Последните следи от това, което хакерите са използвали върху него, се размиват и изтичат, светът е бистър и ръбовете на отделните предмети и хора са остри като бръснач.

– Какво ще правим с теб? – Лидерът прави крачка към Дани, Мускул Номер Едно и Мускул Номер Две са надянали върху лицата си маски на акула и хиена и се усмихват. Пръстите им изпукват и очите им се нажежават в магменочервено.

Не са от добрите, мисли си Дани, добрите не ползват специални ефекти. Не и толкова (ефф)тини.

Но въпреки това е в опасност. Бомбата е на второ място в съзнанието му. Трябва вече да са я забелязали в джоба му. Техномаговете са способни да засичат всякакви аномалии, особено компресирани пакети вирусни мими.

Дани не е толкова пъргав, че да избяга. Единствената му възможност е да активира бомбата веднага и да се надява, че действието ѝ ще му осигури възможност да побегне обратно към канализацията.

Той пресяга ръка към джоба на дънките си, но в момента, в който пръстите му допират бомбата, усеща лицето си като строшено стъкло, ръцете му – свободни, се размахват, опитват се да запазят равновесие и Дани пада назад към асфалта, дланите му – одраскани и кървави.

Мускул Номер Едно е по-бърз от Дани и с оголени акулски зъби се хили и подхвърля бомбата към техномага. Той я хваща и започва да разплита слоевете ѝ като шоколадово яйце, в което очаква да намери нова играчка.

– Меметична бомба – заявява накрая и лидерът на групата се смее. Гласът му, мощен и тътнеш, праща топли и студени вълни по гръбнака на Дани.

– Какво е скрил в нея?

– Не мога да кажа, без да я активирам. Отстранил съм методите за разпространяване, да я пусна ли?

Лидерът накланя глава, сякаш размисля, *поредната поза*, и кима. Техномагът издърпва детониращата нишка от оголената сърцевина и внезапен порив избутва четири тела назад. Дани усеща тласъците и се усмихва... *виртуалната обвивка се сгърчва, бариерата пада за миг, през филтъра на стъклената транскраниална каска – прозрачна, и лъскава като плацента – изплува сиво кресло, до него празни ампули и наредени спринцовки с разтвор на глюкоза и леводопа, бариерата се вдига отново...* и усмивката на Дани се стапя. Ефектът е отслабен и тясно локализиран. Провалът има горчив вкус, по-неприятен от кръв и стъкло. Четири фигури се заливат от смях, в една ръка изстиват последните ефекти от бомбата и изчезват в блясъка на Града.

– Това си заслужаваше – подхвърля лидерът и Мускулите му пригласят. А после *блокират* с тебеширенобели усмивки. Лицата им, също тебеширенобели, изпразнени от кръв, застиват като скулптирани.

И Дани вижда.

Отвъд приближава въртоп от горещина; вплетени в него *меми* блестят като бижута, измамни като звезди, и подхващат каскадна реакция. Далечните, а после и близките сгради се стапят и стичат като стопен восък и понасят със себе си стотици, хиляди, милиони картонени човечета с надянати върху картонените си лица картонени усмивки през паркове, улици, площади към канализацията, към мрака на отходните тунели, към изходите...

...изхвърля Дани като кълбо мокра козина в Реалността, тялото му се разлюлява от спазми, гаденето набира сила, на вълни – всяка го тласка към ръба на бездна, светът се завърта и го събаря от креслото, той се присвива, гърлото му избълва струи полусмляна храна... плисват – жълтозелени върху жълтозеления макет...

...пулсираща мараня върху очи с кръвоизливи; Дани поема дъх и погледът му бавно се прояснява. Светът се връща обратно с болезнена яркост, пъстри картини танцуват върху видеостените – извънредни емисии за неща, които са се случили в последната минута по целия свят. Но Дани не им обръща внимание. Широка усмивка изпъва лицето му, когато получава съобщение, което за него се съкращава в една-единствена дума. Триумф!

Добре дошли В Реалността, завинаги!

[Изпратено до 8 348 247 154 получателя]

Бележка за автора:

Стоян Пешев е на 26 години, от град Пловдив. Пише активно в последните шест години и се интересува от научна и фантастична литература, както и от футурология. Води си блог, свързан също с наука и футурология: <http://futureandglitters.blogspot.com/> Негови публикувани произведения: "[Кресчендо](#)" (3-то място на петия конкурс за разказ на списание „ShadowDance“), "[Сингулярен хоризонт](#)" (допълнителна награда от конкурса на Е-Книга ООД за авторски произведения).

ТОЗИ БЛУС НЕ Е МОЙ

от Любомир П. Николов

Разказът е отличен на 8-мо място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Алекс погледна лицето си в едно огледало и не се хареса. Счупи огледалото, взе друго, не се хареса отново и го счупи. Тогава влезе жена му, масажира бръчките му и когато усети, че кожата му вече я слуша, нагласи гримасата на лицето му до една младежка приветливост. Тогава му подаде ново огледало и Алекс се видя, такъв какъвто искаше да се види. Челото не бе издълбано от грижи. Бузите му не бяха безпомощно увиснали. Брадичката му не капеше като лоена свещ. Лицето му бе на загорял от слънцето плейбой. Добре, каза си, добре, но по дяволите, остава ми само месец живот. Трябва да направя нещо.

Обади се на Михаил Леви, продавача на мултимедийните холограми.

– Знам какво ще направиш – беше му казал Леви, – ще се замразиш, защото си фрашкан с пари. Ще отидеш в онази клиника за криогенно замразяване, ще те напълнят с гликоли и ще те окачат във фризера с главата надолу. Те ще запазят тялото ти, обаче личността ти не може да се замрази. Може дори да възстановят мозъка ти след време, но ти ще си си отишъл. Размразеният ти мозък ще мига като идиот. Ще вижда, но няма да знае какво вижда. Откажи се от тая идея за замразяването – тя е детински глупава. Аз ти предлагам нещо реално.

Такива неща му бе наприказвал Леви, но то е, защото искаше да си продаде холограмите. Сега, като приближаваше неминуемостта, с онзи студ в кръвта от предстоящото, Алекс виждаше, че Леви е прав. Всъщност, помисли си Алекс, точно продавачите имат най-здрав разум. Те са реалисти, на които човек може да се довери.

Извика Леви, изслуша предложението му и подписа документите. В следващата седмица се разхождаше неловко в собствената си къща, защото високоскоростните камери на Леви го снимаха във всяка стая. Нощем спеше с каската, която му даде Леви. Този уред, моля те, не го наричай каска, не сме на война – натъртваше продавачът на холограми, – този уред е най-съвършеното изделие на нашата фирма. Той записва не мозъчната ти дейност, а чистия субстрат на мислите ти, твоята същност и дори мечти. Ще ползваме шлема нощем, когато си релаксиран. През деня човек играе роли – те не ни вършат работа. През деня всички сме фалшиви.

Цяла седмица се опитваше да се държи естествено,

да бъде себе си. Избягваше огледалата. Човек е винаги по-млад в мислите си. Жена му се изнесе, за да не му пречи. Това му бе трети брак. Какво общо имаше последната му жена, с тая негова същност, която искаше да запише и остави. Та, той бе живял с нея не повече от две години. Записите трябва да са чисти, му бе обяснил и Леви. Другите хора само пречат. Особено близките. Издърпват мислите. Скъсяват хоризонта. Сменят цвета на аурата. Всичко това може да е пагубно за една холограма, повтаряше своето Леви. Холограмите нямат жени и деца. Те не въртят дом. Те са човекоподобни творения, без човешки нужди.

– Какво правят тогава тия безсмислени твари – прекъсна го Алекс.

– Копират те. Не само тялото ти и общия ти вид – новият ни продукт декодира мислите и дублира мозъчните вериги. Ще имаш един твой хомункулс, работещ с ток, и важното е, че е вечен. На това му викам добре вложени пари – заключи Леви.

– Да не се лъжем – отвърна му Алекс студено – ако не си отивах, нямаше да ти дам пари за тая глупост.

– Не си прав. Изобщо не исках да се хваля предварително – понижи глас Леви, – но сега ще ти кажа. Снощи, докато ти спеше, твоята холограма взе, че се обади на последната ти жена. Говориха си дълго, гледаха се в екраните и тя дори не разбра, че не си ти. Жената нямаше никакви съмнения. Накрая на разговора дори горчиво зарида, когато ти, тоест твоето копие, ѝ каза, че все пак повече си обичал предишната си жена.

– Как смееш от мое име...

– Знам, знам защо се ядосваш, но сега сме в тестов период, трябва всичко да се провери, трябва твоят двойник, или как да го наречем, близък, малко да се обиграе. Да влезе в реалния свят. Да видим дали е читав. Ако не е читав, ще го поправим. Ще го тунинговаме и така ти ще получиш твоето копие в перфектен вид, запечатано и вечно. А ние ще продължим да работим над нашето.

– Моето копие? Вашето!?

– Да, ти получаваш твоето копие, което е защитено и неподлежащо на модификации. Read only. А корпорацията е собственик на другото копие и може да го подобрява, когато реши.

Алекс го гледаше с нескрита омраза. Стана, сграбчи го за яката и с неочаквана сила го замъкна до килера. Бутна го вътре и заключи вратата.

– Май не си чел договора, разбрах – започна да вика

Леви от килера. - Е, случва се. Виж сега, помисли разумно - ти ще си много по-жив от много умрели. Извади късмет с тази наша техника.

- Млъквай!

- Искам да кажа, че на твоите внуци ще им се видиш като някакъв мъдрец. Енциклопедист! Трябва да си ни благодарен.

- Млъквай - повтори му Алекс и отиде да разгледа камерите в стаите.

След половин час се върна.

- Как се трие записът - попита той Леви през вратата.

- Не може - извика отвътре Леви. - Сигналът се излъчва към централата и там се записва. Вече е записано всичко. Твоето копие е почти готово. Ще си го получиш - както е по договор. Отключвай.

От килера се разнесоха удари по вратата. Бяха слаби. Ако средно силен човек удареше врата, тя щеше да се разхвърчи на трески.

Алекс излезе от апартамента си, далеч от камерите и от търговския мутант Леви.

Отиде право в клиниката „Ю Фрийз“. Описа на приелия го доктор състоянието си, както и опасенията си, че в замразяванията няма много логика. Поне по отношение на запазване на живота. Докторът му каза да, ние гарантираме доброто, щадящо органите, замразяване. За размразяването не гарантираме. Залагаме на бъдещето - науката се развива. Алекс бе готов да си тръгне, когато докторът му предложи нов вариант. Може да ви витрифицираме, каза. Покани го да седне и му описа варианта на неврозапазване - съхраняване само на мозъка. Помалките тела се витрифицират по-добре, уточни. Има шанс да ви съхраним, завърши докторът. Ще бъдете безтелесен, трябва да знаете.

При нормални обстоятелства Алекс би се изсмял на това, но в последните дни бе станал прекалено доверчив. Обмисли идеята и помоли доктора да му покаже поне един пациент, претърпял процедурата. Докторът почти подскочи от ентузиазъм, донесе някакви термоизолиращи скафандри, облякоха ги и го поведе по коридорите. Отвори една масивна врата и го въведе във фризер, в който се стелеха пари. Докторът го придърпа до една глава - показа му я гордо и Алекс с учудване разпозна лицето на Михаил Леви. Ако не беше такъв страшен студ, това учудване щеше да е истински ужас, но ниските температури явно модерират емоциите, заключи Алекс и разгледа главата внимателно. Без съмнение това беше Леви.

- Кой е този човек? - избърза да попита доктора Алекс, когато излязоха.

- О, това е много интересен пациент - отвърна ме-

дикът. - Това щеше да е гордостта нашата клиника, защото за тази глава имахме пълни енцефалографски записи, една подробна невропсихична карта, готовия софтуер, дублиращ го като човек, така да кажа. Имахме всичко за одушевяване на тая замразена глава. И някой, представете си, открадна данните. Да откраднат такова нещо...за какво им е. Но между нас да си остане - това е част от войната между криониката и криобиологията. Занимаваме се със студа, а страстите са нажежени до червено.

- Не е скучно при вас - отвърна Алекс; не искаше след смъртта му да го считат за невъзпитан.

- Ще искате ли витрификация - попита го направо докторът. - В края на годината винаги имаме добри оферти.

- Ще помисля, все пак е въпрос на живот и смърт - отвърна Алекс и излезе.

Вечерта се върна и видя, че вратата на килера е все още заключена. Отключи я и намери Леви паднал на пода, едва дишащ. Повдигна го, довлече го до дивана и се засуети около него.

- Вода, да ти донеса ли вода...

- Ток - отвърна Леви.

- Какво? - не го разбра Алекс.

- Ток - повтори Леви пак с все по-отслабващ и виещ глас. Дръпна ризата си и на оголеното място Алекс видя най-обикновен контакт. Намери един удължител и включи щепсела в гнездото. Леви видимо се оживи.

- По-добре ли си? - попита го Алекс.

- Винаги съм добре. Аз отдавна не съм жив и нищо лошо не може да ми се случи. Този блус не е мой - каза Леви, почти развеселен. - Скоро и ти ще си така. Ще си правим компания.

Бележка за автора:

Любомир Павлов Николов е роден през 1961 г. в гр. София. Завършил е психология в СУ "Климент Охридски". Специализирал във Варшавския университет. Автор е на сборниците с разкази „Въжеиграчът Карой“ /Сиела, 2009 /, „Очи на спял, език на болен“ /Жанет-45, 2012/ и „Графити“, както и на театралните пиеси „Тръбачи“, „За вятъра и другите природни пиршества“ и „Сега и отвъд“. Литературни награди:

▪ Чудомирови празници 2009, награда "Чудомир" 2008 за разказа „Цоглавец“

▪ Номинация на "Въжеиграчът Карой" за наградата "Хеликон"

▪ Награда в Осмия конкурс за кратка проза на eRunsMagazine и LiterNet за разказа "Детето на Давид"

▪ Номинация на пиесата "Сега и отвъд" - Шесто издание на Националния конкурс за Българска драматургия "Иван Радоев" – Плевен

▪ Национален литературен конкурс "Петър Ковачев" - награда за разказа "Мрежата"

▪ Човешката библиотека и Фантазийска преводаческа школа, награди за разказите „В началото бе метрото“ и „Три истории за града с много вятър“

▪ Награда в конкурса за фантастичен разказ на фондация Буквите

В ОЧАКВАНЕ

от Димитринка Ненова

Разказът е отличен на 8-мо място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

– Събуждаш се много красиво – сякаш изплуваш от басейн, в който се опитваш до последно да задържиш дъха си, и изскачаш от водата с такива учудени и пълни с надежда очи... – Чуваше глас и усещаше ръка, която я гали под завивката, но... те не бяха на Марк и нещо се скъсваше в нея за пореден път. Зазвънтяваха гласчета – виждаше как деца тичат към леглото им – усещаше безрезервната им обич, отвърщаше на целувките им, но те не миришеха на Вал – нейното момченце, и сърцето ѝ се пръскаше на хиляди парчета... Не, никой не можеше да бъде заменен, никога не можеше да бъде същото като с нейното семейство – първото, истинското...

Помнеше само Марк, любовта им, разговорите, после бременността, раждането на Вал, малката му ръчичка на гърдите ѝ, докато го кърми, и немия възторг на съпруга ѝ, съзерцаващ и нея, и първата им рожба. Щастие то сякаш беше притъпило сетивата и интуицията ѝ, беше я направило сляпа и глуха за приближаващия ураган, който обърна живота ѝ и я отнесе незнайно къде и при кого...

Никой не ѝ беше казал, дори намекнал, не знаеше как е при другите семейства, кога се случва за пръв път, защо се случва... Само веднъж, в една от последните ѝ нощи в дома им, след като се бяха любили с Марк, тя му каза: „Любиш ме всеки път, сякаш е за последно...“ Думите сами излязоха от устата ѝ и Ава за първи път усети, че има нещо, което ѝ убягва, но му е подвластна като робиня, дамгосана от господаря си за цял живот.

Няколко нощи по-късно Ава се събуди и първото, което видя в сумрака, беше лицето на мъж. Друг мъж! Като ударена от мълния тя рязко скочи, отблъсна го и в същия момент чу топуркане на боси крачета – видя две момиченца близненца, чу да ѝ казват „мамо“ и с радостни викове да я прегръщат. Мъжът в леглото ѝ я гледаше нежно – точно като Марк, когато за пръв път прегърна сина им, но с усмивката на човек, който вече е преживял нещо подобно, примирил се е и очаква същото и от нея. Не! Никога! Скочи от леглото – друго легло, друга стая, друг дом: „Ва-ал! Къде си, Вал?! Марк, Ма-аарк...“ – крещеше диво, тичаше и търсеше с поглед, но през прозорците видя друга улица, непознати къщи. После мрак и тресавище, което я повлече надолу...

Събуди се, всъщност в мига, преди да отвори очи, си

спомни до болка всяка дума, Виктор до нея... Откъде знаеше, че мъжът в леглото ѝ се казва Виктор?! Спомни си тревожните погледи Ана и Дана, за които вече мислеше като за собствени деца. Да, знаеше всичко за всички и това беше някаква нова информация, дошла в съзнанието ѝ незнайно как и кога...

– Със сигурност е една от 0,003% жени, които не се поддават на пълна амнезия – чу глас, но не отвори очите си. – Просто временно ще увеличим дозите и ще засилим айровпръскването в аурата ѝ. Важното е, че информацията за новото ѝ семейство, чувствата, привързаността са вече 100% налице, но трябва да е под контрол – при жените винаги е по-различно и има риск да се отключи споменът...

Просната по гръб, Ава се чувстваше като стъклен съд, приел течност, без да я иска, но и с невъзможност да я излее или промени. И въпреки че в главата ѝ сякаш беше вилняла буря, дълбоко в съзнанието ѝ пулсираше споменът за Вал – малкото ѝ момченце, за Марк – съпруга ѝ, любовта на живота ѝ. Другите, новите – Виктор, Ана и Дана, – и те бяха вече част от нея като допълнително прикачени съдове, за които трябваше да се грижи, трябваше да обича?!, но с пришита като крѝпка обич, която не извираше от сърцето ѝ, а от друго, присадено място.

За първи път Ава усети „нещото“, онова по-различното и истинското, докато раждаше Вал. Още при първите болки (държеше непременно да усети корена на женската си същност, затова изплю незабелязано обезболяващото хапче) мярна забравени лица, чу забравени думи... С нарастването на болките, с всяка контракция, нероденият Вал отключваше по пътя си скрити в съзнанието ѝ врати, отваряше грижливо пазени тайници, чекмеджета със спомени. Колкото повече зачестяваха напъните, толкова по-ясно осъзнаваше, че е свързана с хора, които са били част от живота ѝ... Болката я разкъсваше, Ава крещеше, но същевременно чуваше гласовете им и тайната, която се опитваха да ѝ открият... После Вал изплака, сложиха го на гърдите ѝ, а болката, чутото и споменът се стопиха като сняг и тя се върна в нейното си настояще – щастие то с първородния син и Марк...

Как ѝ се искаше да превърти назад времето, за да разбере какво се бе случило... Бавно отвори очи и се видя да лежи в манипулационна, а на челото си усети метална лента. „Малко произшествие, Ава! Ударила си главата си, но всичко вече е наред. Можеш да станеш веднага, след

като изключим скенометъра и сменим чипа.“ Навън я чакаха Виктор и близначките, които се хвърлиха да я прегръщат с чуруликащи гласчета, в които думата „мамо“ се преплиташе с обичайните детски въпроси. Виктор я помилва с поглед, грабна Дана, а тя хвана ръчичката на Ана и след миг – едно съвсем обикновено семейство, се телепортираха вкъщи – дом, толкова познат и... чужд, за да продължи живота ѝ до... следващия път.

Следващият беше след около година – този път се събуди през нощта, видя, че лежи до друг мъж и вече знаеше, че в новото ѝ семейство има момче и момиче – Алви и Бони. Мислено „видя“ цялата къща, новите съседни, семейните приятели, но отново никъде в новополучената „база данни“ не откри Марк и Вал. И докато лежеше будна и нежелаетца да приеме факта, че е поредната нова майка и нова съпруга, усети ръката на мъжа до себе си, още несъбуден, да я гали по бедрото. Миг след това почувства възбудата му. Новият съпруг – Елин, я привлече и макар дълбоко в себе си да се съпротивляваше, автоматично му се отдаде, така както беше и с предния съпруг, но не и както с Марк, с истинския, с първия, с любимия...

И още колко пъти – три, четири, – нови домове, нови съпрузи, нови деца... Дали и с Марк е така? Дали я помни? Колко ли пъти е бил с нови съпруги? А Вал? А дали поне са заедно – баща и син, или в тази ротация по незнайни ред и правила всички се смесваха, въртяха се като в рулетка – кой, където попадне в безбройното „семейство“?! Кой беше измислил този абсурд? Кой дърпаше конците на това извратено желание да подменя живота, любовта, децата и всичко свято... Гневът пламваше, искаше ѝ се да чупи, да крещи, но вече знаеше – нещо по-силно от нея се беше просмукало във всяка пора, във всяка от клетките ѝ, и я подчиняваше бавно и постепенно, смазвайки я с всеки изминат ден, оплитайки я в лепкавата мрежа на безропотното послушание – безсилна да предприеме каквото и да е.

Една нощ, когато поредният съпруг беше получил поредната порция любов и спеше до нея, тя стана и макар да знаеше, че сензорните камери я следят, обиколи стаите, надвеси се над всяко едно от поредните нови деца и се пъкна в дрешника под стъпаловидното им триетажно легло, за да се опита да медитира – блед спомен от нещо далечно, но неизтрито докрай. Постепенно потъна в лилаво сияние и видя лицето на баща си, който ѝ разказваше за пророчество, наказание, бягство и още нещо...

Лежеше на дъските в тъмното помещение, без да знае колко време е медитирала, докато изведнъж като нож я прониза мисълта – трябва да роди отново, за да може в онези часове на болка, единствената болка, над която не бяха всесилни, да се върне към миналото, към ключа и отговорите... Но да роди от друг мъж, да роди

брат или сестра на сина си? Как ще се върне после при Марк? Дали въобще ще я познаят, дали ще я приемат отново? Нещо вътре в нея ѝ подсказваше, че това е единственият начин, несигурно мостче, което можеше да я преведе през пропастта до Марк и Вал. Трябваше да опита, поне да опита...

Излезе бавно от дрешника, затвори вратата на детската и бавно изхлузи нощницата си. В сумрака на спалнята ѝ, пред голямото огледало, застана права и гола. Докосна гладката кожа на гърдите си, стегнатия корем, бедрата... Въздъхна и отвори нощното шкафче, където бяха хапчетата за зачеване. Взе едно, за миг се поколеба, изтри плъзналата се сълза и отпи глътка вода. После бавно отметна завивката и се притисна до мъжа в очакване...

Бележка за авторката:

Димитринка Ненова е родена на 1 март 1959 г. в гр. Шумен, но детството ѝ премина в гр. Плевен. От 1974 г. живее в гр. Варна. Завършва Българска филология в ШУ "Еп. Константин Преславски" през 1982 г. Пет години е учител по Български език и литература, а в продължение на 21 години работи в системата на образованието като старши експерт в Регионален педагогически център – Варна до ликвидирания му през 2010г. Открай време е изкушавана от словото – през годините е публикувала в регионални и национални вестници и списания – фейлетони, очерци, но когато остава без работа, вече „по-сериозно“ и повторно „прописва“.

Награди: за разказ на „Списание 1“ – 2007 г., номинация на XVII издание на Международния фестивал „Друмев театрални празници – Нова българска драма“ в направление „Авторски прочит“ с пиесата „Осмият цвят на дъгата“ – 2008 г., първа награда в първия национален конкурс за стихотворения за деца – Гоце Делчев – 2010г., първа награда в националния конкурс за разказ на младежка тема – Варна – 2010 г. и втора – 2011 г., втора награда в националния литературен конкурс за разказ „Дядо Йоцо гледа“ – 2010 г. и трета през 2011 г., втора награда в XII Международен фестивал „Мелнишки вечери на поезията“ – 2011г., първа награда на тема: „Любовно хайку“ – 2011 г. и първа награда на първия национален конкурс за фото-хайга "Сезони" – 2011г.

Кореспондент на „Вестник на българите в Детройт“ от 2007 г.

КЪСМЕТЪТ НА ГУБЕЩИЯ

от Емил Петков

Разказът е отличен на 8-мо място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

– Радвам се, че успяхте да дойдете, професор Хемпел. – Широката усмивка се разля по безизразното лице на Кийс и угасна моментално. – Вашата помощ е неоченима за нас.

Малката стая бе окъпана в мъртвешката светлина на няколкото луминесцентни лампи, една от които конвулсно примигваше. Хемпел огледа разсеяно компанията, събрала се около кръглата маса в средата на стаята. От едната страна бяха насядали мъже с каменни физиономии и военни униформи, а от другата – костюмари с черни вратовръзки, един от които, представил се на Хемпел като „Кийс“, играеше ролята на любезен домакин.

Преди около час дузина въоръжени до зъбите здравеняци щурмуваха кабинета на Хемпел в „Калтек“. Вратата бе разбита и на клетия професор вътре бе обяснено, че незабавно трябва да се яви на съвещание на Кризисния щаб. Без да чакат отговор, здравеняците замъкнаха Хемпел навън и го натикаха в чакащия ги бронетранспортър, който се понесе по пустите, вече непроходими от натрупалия сняг, калифорнийски пътища. Стаята, в която беше сега, се намираще в подземията на една неизвестна за учения военна база в планините на изток.

– Господа, на вашите услуги съм, но боя се, че не е възможно да се направи нищо в създалата се ситуация.

Думите на Хемпел бяха посрещнати от групово прокашляне и неспокойно скърцане на столове.

– Ние ще преценим това, уважаеми, тъъъ, професоре – Кийс вече въобще не си правеше труда да се усмихва – Нека първо чуем разказа Ви за хелиофагите, все пак нали тъкмо вие ги открихте.

– Хубаво, макар че не знам какво ново бих могъл да ви кажа.

Хемпел се върна в спомените си два месеца назад. Всичко започна с бледото петънце, което се беше появило на една от фотографите от орбиталния телескоп „Аристарх“. Хемпел реши, че това е поредната нова комета, открита от „Аристарх“, и издейства повторни наблюдения от наземни обсерватории, които да потвърдят новата комета. Сега ученият си даваше сметка, че онзи ден беше последният нормален в живота му, подчинен на здравия разум и физичните закони. Защото на следваща

сутрин вече беше известна траекторията на новата комета и всъщност се разбра, че това въобще не е комета. Наблюденията недвусмислено показваха, че каквото и да беше това, то се беше насочило право към Земята със скорост от около 60 000 км/с.

– Което – отклони за момент мисълта си Хемпел – е 1/5 от скоростта на светлината.

Ученият стрелна погледа си към военните:

– Или с други думи, господа, ужасно бързо. По време на първото наблюдение от „Аристарх“ нашественикът се бе намирал на разстояние, по-голямо от това до Плутон, а ден по-късно вече пресичаше орбитата на Юпитер. Нужна е огромна енергия, за да ускорите материален обект до такава скорост.

Това обаче беше нищо в сравнение със следващите новини, които с всеки час ставаха все по-смутни. Астрономите прецениха, че по размери обектът е голям колкото Слънцето, но плътността му е нищожна. Изглеждаше, че приближавайки се към Земята, той намалява скоростта си, ала черешката на тортата беше, когато стана ясно, че гигантският облак се състои от милиони сферични кометоподобни тела. Всичко това се изясни в рамките на няколко часа, което си имаше и благоприятна страна, защото на медиите така и не остана време да всеят порядъчно количество паника сред хората. Те разбраха какво се случва едва когато облакът достигна Земята и... я подмина като малка гара. Нито една от сферите в облака не се сблъска със Земята или Луната, или някоя от стотиците орбитални станции. Всъщност те съзнателно промениха траекториите си, така че да не се ударят с нещо и едва тогава Хемпел осъзна, че това са живи организми. А съвсем скоро той разбра и кое е обектът им на интерес.

Никой от присъстващите не гледаше към Хемпел. Освен Кийс, вторачил хипнотизиращия си и леко отегчен поглед към учения.

– Както казахте, професоре, всичко това ни е много добре известно.

– Дали? Ще ми се да имаше някой на тази планета, който да знае какви са тези твари и защо се нахвърлиха именно на нашето Слънце от милионите звезди в Галактиката. – Хемпел вирна обидено нос. – И като всичко ви е много добре известно, поради каква причина съм ви

притрябвал?

– Как според вас ще се развие ситуацията.

– И тук не мога да ви кажа нищо различно от това, което знаете. Откакто хелиофагите покриха Слънцето, енергията, достигаща до Земята, намаля с около 1/4. По всичко личи, че те се размножават успешно и до нас ще достигат все по-малко топлина и светлина, въпреки че хелиофагите поглъщат най-ефективно по-късовълновото лъчение. Господа, очаква ни най-малкото нов ледников период, който вече започва, и ако тенденцията се запази, цялата планета ще замръзне. Нищо и никой не биха могли да се спасят.

Отново се разнесоха прокашляния и скърцания на столове. Кийс взе една папка, която беше пред него, и я плъзна по масата към Хемпел.

– Вижте това, професоре. – На лицето му отново бе грейнала усмивка.

Хемпел надменно отвори папката и хвърли пренебрежителен поглед към листовите вътре. За няколко секунди пренебрежението му се смени със съсредоточение, последвано от недоумение, а накрая – чисто изумление.

– Но това е невъзможно!

– Не, не е. Това са данните, получени днес от всичките осемнайсет окоლოსлънчеви станции, които непрекъснато наблюдават Слънцето. В продължение на три часа звездата е повишила светимостта си с 14 процента от нормалната. Сам разбирате, че става дума за най-мощното слънчево изригване в историята. И не е нужно да си професор, за да осъзнаеш, че ако не бяха хелиофагите, днес Земята щеше да бъде чисто и просто изпържена. Въпросът е дали тези същества са причината за това или те са тук именно заради изригването.

Възцари се тишина, нарушавана единствено от пукането на примигващата лампа.

– Имаше предположения, че Слънцето ще избухне в най-скоро време – каза бавно Хемпел.

– Какво!?

– Харолд Купър – вече бивш хелиофизик, твърдеше това преди години. Разбира се, аз и моите колеги го направихме на посмешище и съсипахме кариерата му. Та той смяташе, че през последните столетия силата на магнитното поле на Слънцето се е повишила и това неизбежно ще доведе рано или късно до изключително мощно изригване. Е, Купър, ти се оказа прав, а хелиофагите изглежда някак са разбрали къде ще сервира обяд. Дано само не забравят да си тръгнат после.

Бележка за автора:

Емил Петков е на 22 години, студент – учи авиоинженерство в ТУ-София. Силно се интересува (освен от специалността си) от физика, астрономия и космонавтика. Това е първият разказ, който изпраща за конкурс – до момента няма други сериозни литературни опити, но се надява участието да му подейства окуражително за по-сериозни занимания в тази област.

ЧОВЕКЪТ ОТ ГОЛЯМАТА МЕЧКА

от Румяна Василева

Разказът е отличен на 8-мо място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Експроприация ли? Колективизация? Добре, че на времето, преди 60-70 години, се случи точно това, та всичко да си дойде на мястото. А то, живеехме без равенство и братство, всеки заключил вратата на частната си собственост, без вечна дружба с другите народи, без съюз между работници и селяни. Това най-много ни тежеше.

В ония години на експроприация и колективизация край селото ни се приземи НЛО. Излезе един отвътре и тръгна да се прегръща с всеки. Ама ние сме народ неверен. Какво си мисли той, че с една прегръдка ще спаси едрата си частна собственост? От съвета експроприираха НЛО-то. След съединението на работници и селяни всички хукнаха към града да подкрепят съюза и захвахме малко с кадрите. Нарекохме извънземното Спиро, защото идваше от спираловидна галактика край Голямата мечка. Изписаха му от склада на текезесето един кат дочени дрехи, каскет, гумени ботуши, лопата и 200 метра маркуч и го зачислиха към поливачите. Имаха те, там в бригадата, един ВЕФ, две футболни топки и три грамоти от междуселските футболни първенства - в рамка. Не беше малко. С две думи, добре подредихме Спиро.

Бай Рашко си го взе за квартирант и вечер си четеше вестника в пълен лукс - цял капиталист, защото експроприацията светеше като сегашните енергоспестяващи крушки, а ние се пулехме под двадесет и пет ватовките.

Ама НЛО-то ни създаваше грижи. Не можехме да го оставим ей тъй да си ръждясва, след като бяхме материално, фискално, сексуално и всякак притеснени след завземането на властта от пролетариата в съюз с отруденото селячество. На закрито партийно събрание решихме, че фасадата му е подходяща за музей на революционното движение. По този наш почин се направи след това и Голямата Чиния на Бузлуджа. И така, че имахме славно настояще – имахме, то се виждаше от пръв поглед, но имахме и славно минало. Трябваше просто да се поразровим малко и открихме:

Пушка кремъклияка – участник в Междусъюзническата, или в Балканската война, може и във Въроръженото народно въстание на 9 септември.

Вестник – пробит от куршум и скрит зад иконата на баба Слава. Предполага се, че мъжът ѝ е чел вестника по

време на героичната си смърт, въпреки че баба Слава високо кълнеше комшията и ревнивия си мъж.

Жалба – заверена и приложена в селския архив. Мелничарят Петър се жалваше от някакви люде, които в името на народа му откраднали 3 чувала брашно и две кокошки.

Долап – голям, дървен, в който са ношували нелегални. За доказателство служеха петната от смачкани дървеници и призива, надраскан по стените на долапа – „Смърт на изедниците“.

Тогава се събрахме на второ закрито партийно и мълчаливо гледахме фактическия материал, струпан на една маса. Долапът остана в кръчмата, предвид двусмисленото съдържание на надписите и неясния адресант – дървеницата или капиталиста. Един от помладите ни активисти стана и осветли проблема отвътре и отвън, като наблегна на международното положение и налагащото се напоследък във връзка с глобалното затопляне преосмисляне на моралните и някои други аспекти в антуража на ценностната ни система, включително спиралата на интелектуалното ни развитие, подчинена на редицата на Фибоначи. И други неща си казахме, но нали бяхме на закрито партийно, тях ще премълча. Накрая гласувахме против първото предложение и решихме да преустроим НЛО-то в клуб на пенсионера селянин.

Край новия клуб скоро се появиха цветни лехички – петолъчки, пясъчна алея, водеща до разкрасения със знаменца и лозунги вход. И да си е всичко както трябва, бай Петър направи върху клуба покрив, покри го с турски керемиди, приспособи олуци, а вътре се застлаха шарени черги. Накрая сложиха комин и кюмбе, дето бумтеше като хала.

В склада на НЛО-то имаше антимаатерия на буци, но кой ще ти пали кюмбето с антимаатерия, като наблизо, от мината, работническата класа вадеше въглища с камионетките, а и в селската кория дърво колкото щеш, само иди и сечи. В клуба наслагахме и маси, купихме шах, табла, кафе и агитационни материали. Извънземният другар ходеше наоколо, чешеше кратунестата си глава, смееше се някак тъжно със странно увиснала долна челюст.

По едно време се зададохме избори, а Спиро се дърпа, не знаел как да гласува. Дадохме му допълнителен купон за половин кило захар с прикрепена червена бюлетина и извънземното гласува съвсем свободно, даже викаше ура с всички.

Но времената започнаха да се менят, с тях и нравите. Да речем, сега при гласуване може да спазариш допълнителни 5 лева, до кило захар с две кебапчета, евентуално и бира. Тодор Колев се оплакваше по радиото, че му откраднали чистачките от колата и дори искаше да му ги върнат, а Асенчо Гаргов сменяше панелката си за свобода. Капризи и инфантилност, Боже, прости ми! Като че ли ние живеем на Шан зе ли зе, а не сред дупките на Варна.

С напредването на дебатите във Великото народно събрание отношението на Спиро към лопатата, и особено към маркуча, забележимо се променяше. Пълното му с всякакви космически предразсъдъци съзнание го караше все по-често да забравя пролетарския си произход и да мърмори, че по-добре било да си стои в 8-то измерение във вид на лъчиста енергия, че изкривеното пространство му изиграло лоша шега и т. н. В един свеж, пролетен ден, когато цъфналите вишни ронеха снежно-бял цвят върху избелялата му ватенка, извънземният Спиро си поиска НЛО-то. В съвета не че са бюрократи, но са народ корав. Гледат си съвестно работата, държат се за буквата и изобщо за цялата азбука. Подаде си главата така Златка през гишето и занарежда:

– Молба по образец, свидетелство за съдимост, бележка за платени данъци, паспорт задграничен, натурален акт, декларация за имоти, кръщелно свидетелство, акт за раждане.

На Спиро му се разлюляха краката. И се увиха на осмица.

– Без такива – каза строго така Златка. – Я се стегни. Айде, може и без задграничен паспорт. Но ми трябва удостоверение за брак и брой живородени деца.

Това окончателно смаза човека от Голямата мечка. И тъкмо когато нашите се готвеха да празнуват Великден в клуба, извънземното хвърли лопатата, и маркуча, съблече дочените дрехи, които подчертаваха и облагородяваха зеленикавия му тен, качи се в НЛО-то, изхвърли от там шарените великденски яйца заедно с бухналите козунаци на така Златка и затръшна след себе си вратата, над която се четеше: „Пролетарии от всички звезди, съединявайте се“ и „Долу галактическия империализъм!“ И отлетя в космическите бездни с кюмбето, шарените черги и 5 литра от най-хубавата ракия на бай Петър.

Бележка за авторката:

Румяна Василева е родена в град Варна на 11 май 1949 година. Обича художествена литература във всичките ѝ жанрове. Завършила е ВИНС - Варна, обработка на информацията с ЕИМ. Работила е като проектант, програмист, икономист, последно като счетоводител в Lloids Register of Shipping - Варна, омъжена, с две деца. В училищни, студентски, литературни конкурси винаги е била награждавана, но в живота е улучила точните науки и е работила повече с математика и логика.

ДА ВИДИШ ТАРАЛЕЖИТЕ

от Симеон Христов

Разказът е отличен на 9-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Едва когато синкавият език лизна съчките, си отдъхна. Съзнанието не искаше да приеме фактите, но сетивата потвърждаваха аномалията. Потръпна от хлад и нахвърли още начупени клони в пламъците.

Както винаги, слизаше от влака и преодоляваше километрите до вилата пеша, но този път се изгуби, а вледеняващият студ не бе тукашен. Нощта го застигна в това вече непознато място и той съобразително събра сухи дърва. Реши да продължи на сутринта.

„Сякаш имам друг изход.“ Безуспешно ровеше из паметта си за мистични случки по тукашните земи. Докато умуваше, съдбата го предизвика отново. Огънят гаснеше, а отчаяните опити да раздуха купчинката пепел пропадаха. „В раницата!“ - реши набързо и десетки пликове, натъпкани със смъртоносни известия се озоваха във жарта. Боязливите пламъци не се наситиха, докато не погълнаха всичко.

- Проклети книжа! - изруга, удивен от жертвата си.

Мазен, мастилен пушек се надигна от кладата и гневно разпръсна мръсните си мехури наоколо. Напук на тяхната чернилка околният фон изсветля и тогава съзря неясната фигура. Закрит под грубо наметало, странникът почти го отминаваше, когато спонтанно спря и подвикна с женски глас:

- Преходник ли си, момче?

Силуетът се насочи към него, огледа го и рязко плесна с ръце. Нечистите топчета се пукнаха и съдържанието им с нежелание се разми във въздуха:

- Така е добре.

Щом отметна качулката си, пътникът загуби дъх. В това лице старостта и младостта все още бяха в битка. Синята доброта на очите побеждаваше многобройните бръчици, а ведрата усмивка вземаше реванш след всяка въздишка на остарелите устни. Посребрена плитка довършваше образа на мъничката непозната.

- Рядко идвате напоследък? Ставай, че ще замръзнеш тук!

Безмълвен, преходникът тръгна. Щом го наричаха така, то той нямаше нищо против. Достигнаха рекичката и тръгнаха срещу течението. Боровете стърчаха като призрачни стражи по обкръжаващите ги хълмове и той

разпозна сходни белези с неговата действителност. Острият завой на реката също, но не и полянката с къщичката. Ако водачката не бе отворила вратата ѝ, би я подминал. Отвън изглеждаше като купа току-що окосена трева. Така и миришеше. Стените бяха измазани с кал, а после обагрени в жълто-оранжево. Над малкото огнище, под издутата гърбица на комина, висеше котле, а две трикраки столчета го подканяха да седне до масичката. Когато надвеси лице над плота ѝ, по лъскавата структура преминаха множество вълни и се концентрираха в средата под формата на малка осморка. После знакът се разпадна и от него остана само една въпросителна.

- Чудя се, кой си? - засмя се домакинята. - Рядко идвате напоследък.

Предпазливо обмисляше ставащото. „Ако това е краят, не е толкова лошо.“

- Ще те нагостя с рибена чорба и после ще разказваш. И без черни мисли! Краят се отлага.

Паничките звъннаха при допира с живата масичка и ухаещият дим го жегна в ноздрите. После тя му подаде дървена лъжица и питка хляб. Щом я разчупи, една безшумна сянка се плъзна от нищото и кацна до трохичките. Улулицата бе колкото дланта му, но се разхождаше с величието на орел. Клъвна няколко трохи и очаквателно го загледа с безмерните си очи:

„Чакам от рибата - му се причу. - Не съм много по хляба.“

Без да се двоуми, бръкна за парченце месо и го сложи пред птицата.

- Наздраве. - прибави жената.

От скрина вляво му намигна малко огледалце, в което видя профила ѝ. „Възможно ли е приказките да оживяват?“

Щеше да се задави, когато приглушени удари прекъснаха вечерята им. Старицата спокойно отвори и навътре се проточи редица от пет-шест таралежчета. Начело с майката дружината премина между краката му и се настани под коритото в отсрещния ъгъл. Стопанката раздигна съдовете, а мястото им бе заето от глинени чаши.

- Планински сок - усмихна му се.

Ароматът и дозата лек алкохол приятно го отпуснаха:

- Благодаря за вечерята, но...

- Бързаш ли? Преди час можеше да загинеш?
- Не е редно... - оправда се неспокоен.
- Ще говориш какво е редно, там откъдето идваш! - укори го тя.
- Не съм млад и знам, че всичко се заплаща...
- Малцина намирате пътеката и щом си тук, стореното е както трябва. Какво гореше там? Толкова противно димеше, че всички се разбягаха.
- Кои всички? - изумено попита той.
- Да не мислиш, че съм сама? Наглеждам пътеката, но има и други. Та какво гореше там? - повтори въпроса тя.

- Не е за казване - смути се човекът, - но щом настояваш! Изгорих медицинските изследвания, в който пише, че съм болен, както и няколко известия, чрез които ме уволняват. В огъня отиде и извлечението от банката: нямам пари! Към това прибави и писмата за неплатени сметки... Затова и идвах насам. Да реша, как ще я карам.

- И как ще я караш?
- Объркан съм - погледна я изпитателно. - Къде съм? Кой съм. Коя си ти?

- Аз пазя чистата пътека - простичко отвърна старичката. - Който я настъпи, все някога разбира, че което го убива, може и да го спаси.

Улулицата разпери криле и недвусмислено потвърди казаното. Тогава стопанката плесна с ръце и той се озова до изтляващия огън. Бе на метри от вилата, точно срещу купчината слама, задигната отсреща.

Цял ден си намираше работа из двора и избягваше съмненията, че е полудял. Чак привечер поседна на верандата и се загледа към купата сено. „Хубаво би било, да се върна там, - мислеше с тъга, - а не да стоя сам, като куквица?“ Припомни си улулицата, а после в съзнанието изплуваха думите, казани от пазителката: „Кое те убива, може да е твоето спасение!“ Настръхна: най-после, нали изгори всичко, което го убиваше? Тези бездушни драскулки - методично съсипали живота му. Като мръсни метастази, те го разяждаха и принуждаваха да живее погрешно. Припомни си изтеклия ден и осъзна, че се чувства добре. Наля си чаша вино и отново потъна в размисъл. Помръдна чак след час, когато нещо се отърка в краката му. Предпазливо, но в същото време възторжено, стана и отвори. Бодливата майка гордо прекрачи вратата на дървената къщичка, а децата ѝ я последваха, без да развалят редицата.

„Знам как да се върна при пазителката - усмихна се преходникът. - В пощата ще намеря още писма!“

Бележка за автора:

Симеон Христов е на 53 години, живее в София. През 2010 започва да участва в литературни конкурси и печели първото си признание от Международната секция на Българските писатели-криминалисти - трето място за разказ. В същата година от Тера-фантастика – Бургас му присъждат награда, след което през 2011 получава признание от Славянското дружество в България. Пак през 2010 е номиниран за финалист от фондация „Буквите“ за конкурса им „По стъпките на лятото“, а през 2011 заема второто място в същия конкурс. Има и две номинации от Златен Кан. Има номинации от Хулите-нет, както и от два конкурса от малки градове. Работил е като сценичен работник, впоследствие театър-майстор в Младежки театър, като рекламосьбирач, и пак за четири години организатор в рекламен отдел. През 2012 г. романът му „Букинистите“ се класира за финалния етап в конкурса на издателство „Бряг“.

Точици

от Мари

Разказът е отличен на 9-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Пред компютърния екран, по който пробягваше код, Карел блуждаеше, замаян от цветовете и миризмите на златното лято.

– Ще идваш ли с нас? – сепна го дебелият глас на Ян Драхокоупил, ръководителя на проекта. Иззад него кокетно му се усмихваха Марта Щастна и Клара, а мургавият Хамза и още трима-четирима колеги пристъпяха с ръце в джобовите, готови да тръгнат.

– Не, днес няма да имам време, трябва да довърша тази диаграма – извини се разсеяно Карел. Марта му хвърли разочарован поглед.

– Тогава ще се видим след почивката – каза Ян и групата се задвижи към стаята за почивка, една ремоделирана и приспособена кухня, както целият този старинен апартамент беше преустроен и приспособен за офис.

Карел работеше по проекта отскоро, но вече се бе включвал в обедните прехвърчания. Отнемаше им пет-шест минути да стигнат до кооперативното пазарче с резените захарна диня и уханен меден пъпеш. Какво неземно удоволствие бе да натопиш краката си в червения изкристализирал от сладост динен сок и закачливо да пръскаш Марта. Опиянена, тя се смее звънливо като шампанско и повдига прелъстително и приканящо зелено дупе. След това летите заедно и кацате незабележими и сливащи се върху зелената татуирана кора. Там бързо и страстно я обладаваш, а тя трепти от премала. После се къпете в гъстата оранжева мъзга на пъпешите, слепила нишките на слънчевите лъчи. „На кристалната витрина на сладкарницата, украсена с еклери, петифури с диви плодове и торти „Захер“ се рисува най-добре“, бръмшепват му. Там Марта и Карел изписват филигранни плетеници, малки алхамбри с кафяви петънца и безкрайно въображение. Но почивката минава като един миг и вече е време да се връщате в офиса, обратно към механичното битие на човешкия рояк.

Неочакваното му хрумване го привлече по един непозволен и предизвикателен начин и той се раздвижи, за да го осъществи почти като на игра. Затвори големия прозорец, гарниран с тежки винени завеси, тъкмо навреме. От кухнята се донесе жужене. Седемте мухи се рееха волно, докато изненадано се сблъскаха с дебелото старовремско стъкло. Карел мислено отбеляза, че най-едра-

та муха е Ян и го натисна с палец. Ръководителят едва доловимо изхрупа и изпод него потече тъмнокафява течност. „Термос с кафе“ – прецени безстрастно Карел, мислейки със съжаление за нездравословния живот на програмистите. После подгони малката елегантна мушица със зеленото дупе към ъгъла на прозореца, където я задържа за момент под показалеца си. Стори му се, че вижда в необичайните сини фасетни очи смъртен ужас, но това не го притесни твърде, защото при всички злополучия, които се случваха на хората, кой можеше да се тревожи за трагедията на една муха, пък била тя синеока и русокоса?

С оставащите мухи Карел не губи толкова време – една сплеска звучно с длан, друга с опакото на ръката си, а последните три улови зад тежкото перде и методично ги меси, докато те не оставиха влажни черни петна на стъклото. После се загледа по тясната калдъръмена улица, виеща се към новата черна статуя на един празен костюм, а оттам към големия мост, накачан от туристите, художниците и гълъбите. Неочаквано му стана хладно и тръпка полази по гърба му: „Какво ли ще стане сега?“

В два Берта Покорна, секретарката на вицепрезидента Прецехтел, надникна да види защо Ян закъснява за оперативката. След това събитията се забързаха. Малко след три пристигна оперативна група от полицията. Такава експедитивност щеше да е необичайна, ако компанията на Карел не изработваше софтуер за биометрично разпознаване от специален интерес за организмите на сигурността. Тони, която бе пропуснала излета, говореше истерично и объркано на следователите и охранителя Франта Стойеспал, после ги отведе към прозореца. Там заедно намериха размазаните по стъклото тела на мухите.

Когато Карел беше готов да си тръгне за деня, авторитетна жена с цигара в ръка го пресрещна, седна на бюрото му и изпъна крака така, че той да не може да мине.

– Аз съм следовател Шмейдова, ще трябва да останете за разпит. – Тя се наведе към лицето му, гледайки го отблизо със студен пронизателен поглед, надхващайки на фасове. – Вие ли убихте мухите?

Карел не отговори, а само завъртя отрицателно глава. В края на полезрението си отбеляза Тони, която го следеше гневно с очи, докато подсмърчаше.

– Излишно е да отричате, госпожица Антония Муха ни разкри всичко. Покажете ми ръцете си – строго му нареди тя.

Карел покорно протегна ръце с дълги неподдържа ни нокти. Тренираното око на следователката скоро забеляза някакво косъмче под нокътя на десния му показалец. С пинсета тя извади доказателствения материал – краче с власинки и многостенно синьо око.

– Спипахме те с кръв по ръцете! – доволно изръмжа Шмейдова. Насилената учтивост изчезна и гласът ѝ стана заповеднически. – Ще ти се наложи да дойдеш с нас!

Самотата на Карел в килията бе нарушена от неочакваното посещение на адвоката на фирмата Влчек.

– Няма да те осъдят заради смъртта на няколко мухи, пък били те метаморфизирали програмисти – увери го Влчек.

– Директорите не са ли бесни, че цял тим е размазан? – недоумяваше Карел.

– Само защото всичко стана толкова бързо, не по метода „Шест сигма“ – отговори адвокатът. – Компанията не изоставя своите в беда, особено когато те са ни нужни да обучават новите попълнения. Вицепрезидентът Прецехтел смята, че си действал по внушение... Той подозираше, че Безпечности държи ислямиста Хамза под наблюдение. Но това сега няма значение, нов тим идва от Бангалор още другата седмица. Техният хонорар ще е половината на заплатите на отлетелите....

Съдията Рехтеров се изкашля и произнесе сериозно:

– Осъждам Карел Новотни на две седмици общественополезен труд за жестокост към животните.

– Но какви животни, Ваша милост? Това са само някакви си мухи, те дори не са в списъка на защитените видове – разпери театрално ръце адвокат Влчек.

Карел отпи от рядкото кафе. Неусетно зад него беше застанала Тони, облакътена на бюрото му, и отпращаше с поглед отдалечаващите се индийци.

– Какво ще кажеш за малко сладка диня? – изкусително го попита тя и съблазнително полюля дупе.

Карел я погледна премрежено. Почувства остро неудържимото желание да вкуси свободата отново, да танцува, да люби и да рисува с кафяви точки по витрините, независимо от рисковете и таящите се в сенките полицаи. Всичко, за да се измъкне от човешкия рояк.

Бележка за автора:

Мари е магически реалист, квалифициран мислител и ексцентрик-любител. Прекарва ранното си детство във Враняк, близо до несъществуващия град Сошана край река Искър в Предбалкана. Там се развива действието на книгата му [„Хроники на ангели, изчадия и други смъртни“](#), в които Архангел Гавраил носи смъртта и оценява живота на своите съграждани. Новата книга на Мари е с работно заглавие „Последната страна, съзряна ясно“. Мари е член на Софийския клуб по фантастика от седми клас и не е вчерашен.

ПОДАРЪК

от Мартин Дамянов

Разказът е отличен на 9-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Ленърд преглеждаше записките си от часа по химия. От пожълтелите страници му се присмиваха разкривени шестоъгълници, поръбени с букви и цифри. Едни стрелки сочеха надясно, други се мъдреха в двете посоки, а трети свършваха внезапно и пропадаха от ръба на тетрадката. На един от листите имаше петно със съмнителен розов цвят и трудно обяснима причина за създаването си. Гледаше го "съдбовно". Ленърд се захла, като го видя.

Смехът му не трая дълго. Часовникът пред него припряно тиктакаше, а стрелките му направо щяха да хвъркнат.

Тик-так-тик-так...

Беше късен юнски следобед. Краят на учебната година дебнеше зад ъгъла, както и обещанието на баща му да го заточи във фермата през ваканцията. Ленърд можеше да се обзаложи, че дядо му щеше да се зарадва на още един безплатен чифт ръце.

През прозореца нахлу вятър - хладен и закачлив, но не достатъчно, за да го разведри.

Времето вървеше, а мислите все по-трудно се задържаха в главата на Ленърд. Близнаците крещяха отвън, а рибата от аквариума го гледаше мрачно с изкривена уста и широко отворени очи. Беше като извадена от картина на Едуард Мунк. Ако имаше ръце, сигурно щеше да ги притисне ужасено към хрилете си.

Ленърд замери аквариума с огризка от ябълка, която стоеше на бюрото му от вторник. Рибата не помръдна от мястото си. Взираше се в него все така зловещо с големите си сини, рибешки очи. Една жълтоперка беше замръзнала, сякаш времето там бе спряло. Ленард осъзна, че от маркуча на филтъра не излизат мехурчета. Нямахше го това "бълбук, бълбук" от което ти се доспива.

Той стана от мястото си и се приближи. Беше малък аквариум - с бързорастящи водорасли, тропически риби и морски раковини. Баща му го беше купил, за да научи Ленърд на отговорност и съпричастност.

Ленърд се спря до стъклото и зина от учудване. Всички риби стояха като вцепенени. Нито едно водорасло не се помръдваше. Обзе го лошо предчувствие. Той отмести капака и се взря невярващо. Бръкна с пръст вътре. Стисна очи. Отвори ги. Пак бръкна, този път с

цяла длан. Нямахше грешка. Изтръпна от ужас. Водата се беше превърнала в желе. Той отново се втренчи надолу. Идеше му да ревне.

На дъното на аквариума с малки червени букви, които бяха направени от седименти от раковина (ала Ленърд нямаше как да знае това) пишеше:

П О М О Щ !

- Майчице! - извика Ленърд и се прасна с длан по устата. От удара устната му потъна в металните брекети, които бяха налепени като релси на влак по зъбите му. Усети вкус на кръв в устата си.

- Задръж ръката си вътре! - рече някой.

- Какво? - Ленърд замалко щеше да се катурне на пода.

- Засега мога да провеждам сигнала, но характеристиките на колоидната дисперсия се променят непрекъснато. Използвам рецепторите от кожата ти и подходяща импулсна честота в съответствие с електролитният баланс на твоята кръвна плазма. Изпращам импулсите директно в кората на мозъка ти.

- Какво?

- Задържам портала, но скоро може да се пропука и да нахлуят Хроконите - продължи гласът. - Да не кажеш, че не съм те предупредил!

- Ако това е някаква шега, то не е най-добрата, която съм чувал.

Ленърд издърпа ръката си от желето и захлупи капака. Ръката му вибрираше, кожата му беше настръхнала. Той се обърса във фанелката си.

ХЛОП!

Желето беше пораснало и вече подпираше капака.

- Това не е на добре - измърмори.

Ленърд седна на кревата да помисли. Подпря се на стената за по-сигурно и вторачи поглед в аквариума.

Намираше се пред ужасна дилема - да напусне стаята и да бъде наказан заради теста по химия, или да остане и да бъде наказан заради случилото се в аквариума. Беше ситуация "губя-губя", каквото и да стореше.

- По дяволите! - рече Ленард. Той пхна ръката си обратно с пълното съзнание, че по-късно ще съжалява. Любопитството го изяждаше.

- Върна се! - рече гласът. - Слава на Ракиш!

- Кой е Ракиш?

- Нашият Дроун! Да се светят сурните му! - Гласът беше станал доста силен и причиняваше лек слухов дискомфорт. - Докато отсъстваше, промених малко настройките на сигнала. Сега би трябвало да ме чуваш по-добре.

- Чувам те отлично - отвърна Ленърд.

- Няма нужда да крещиш! Чувам мислите ти - рече гласът. - Нямаме много време, връзката може да се разпадне всеки момент. Току-що получих сигнал, че Горхоните също си проправят път към портала. Трябва да действваме много бързо!

- Кой си ти? - рече Ленард. - И защо си превърнал водата от аквариума в желе? И... си убил рибите ми?

- Не са мъртви, в хибернация са. Ако Злоруните се домъкнат обаче, с всички ни ще бъде свършено!

- Какви Злоурни? Какви Горхони?

Гласът изсумтя.

- Нямах намерение да влизам в такива подробности, но се боя, че е необходимо. Идвахме на тази планета няколко пъти. Опитвахме се да установим контакт. Ние сме много малки по размери и поразително наподобяваме един вид бръмбари от разред насекоми, или по-точно *Blattella germanica*. Доколкото имаме опит с междовидовите отношения, изглежда, хората се отнасят много враждебно към бръмбарите. Преди двадесет дни мой съгражданин беше изпепелен от представители на вашият вид. До последно е мислел, че е "горещо приветствие".

- Близнаците... - измърмори Ленърд. - Имат навика да измъчват бръмбари.

- Преди около година земно време - продължи гласът - друг представител на моя вид беше нападнат с химически агенти. Струхивата му тръба е била залепнала за криулхлума. Ужасна гледка!

- Много съжалявам! - рече Ленърд.

- Трети е бил хвърлен в същия този аквариум. "За храна на рибите". Оттогава живее в него.

- Трети?

- Да, аз. Наблюдавам те всеки ден от години, откакто ме хвърли във водата. Знам всяка твоя тайна, Ленърд! Изучих човешкия говор и поведение. Храних се с продуктите от обмяната на рибите и водораслите. Търпях мизерия и лишения, но оцелях. Твоето отношение към рибите, Ленърд, е, меко казано, безотговорно. На три пъти щях да загина. - Гласът потрепери. - Това, Ленърд, е краят! Порталът ми е почти завършен.

Разнесе се кикот.

- Хората са много непредвидими същества и затова всеки опит за контакт с вас се проваляше. Но има едно

нещо, което при вас е винаги константа - вашето любопитство. Знаех, че ще те заинтригувам, ако превърна водата в желе. Отне ми доста време, за да добия необходимото количество желатин и да го консервирам. Но си струваше. Знаех, че ще си пъкнеш ръката и ще мога да почерпя от електромагнитното ти поле, за да запазя телемоста.

В стаята се разнесе тихо жужене. Мебелите потрепери.

- Сега вече, мога да започна транспортирането си. Порталът ми е завършен! Ще се прибера обратно на моята планета.

Ленърд стоеше изправен, като паметник, със зинала уста и ръка, потопена до лактите в желатинова субстанция.

- Сбогом, Ленърд!

Изведнъж стана тихо. Гласът изчезна, а с него и всички риби. Водораслите бяха изчезнали също. Ленърд погледна надолу. Извади ръката си. Беше мокра. Водата се стичаше на тънки струйки към пода и мокреше домашните му чехли.

Жуженето се появи отново. Постепенно се усилваше. Във водата се появи жълта светлина.

Ленърд реши, че е по-добре да напусне стаята. За всеки случай! Той се отдалечи, свирукайки, прекрачи през рамката на прозореца и го залости отвън. После си плю на петите.

Жуженето от аквариума вече поразително приличаше на ръмжене...

Бележка за автора:

Мартин Дамянов е роден през 1978 г. в Полски Тръмбеш. Завършва стоматология в Медицински университет – София, в момента живее, специализира и практикува професията си в Обединеното Кралство. За своя първи разказ „Вратата“ печели поощрителна награда в конкурса „Сребърната спирала“ през далечната 2000 година, както и номинация в конкурса за фентъзи на Зона-Ф. Бил е сътрудник на списание "Фентъзи Фактор" почти от самото му създаване (до самия му край). Участник в национални състезания по плуване и финалист (4то място) през още по-далечната 1995. Негови разкази са публикувани в сп. „Зона F“, „Фентъзи Фактор“, „ЛИК“, антологията "До Ада и Назад" и др.

ВРЕМЕТО И НИЕ

от Мартин Петков

Разказът е отличен на 9-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

До село Мугла някога се е стигало относително лесно - откъм Девин и през бетоновия мост край Тешел. Мостът се срутил окончателно някъде през 1990 година и оттогава селото е почти откъснато от света. Също и от нашето време, към което все още го придържат половин дузина бродове и обикновени дървени мостове.

Името на селото идва или от мъгла, или от могила, като и двете думи носят в себе си особена символика. Мъглата, според местните, често поглъщала селото и то изчезвало в нея, изгубвало се. Изгубвали се и онези, които били тръгнали да го търсят. А какво може да се таи под могили, е трудно да се каже, особено като се знае колко племена и народи са кръстосали стъпки из този край на Родопите, където и до днес се помнят легендите за митичния Орфей. Самото село пък е променяло местоположението си поне на три пъти през вековете, което само по себе си представлява малко чудо.

В Мугла пътищата свършват. От там нататък е планина. Но не съвсем. В близост до местността „Махрапа“ и в западна посока от Мугла се намира още едно селище, което вече не се отбелязва на картите. То се нарича Чамла и е изоставено отдавна, никой не помни точно кога. В Чамла обаче живеят шепа хора – мъже и жени, българи, дошли незнайно откъде, появили се незнайно кога и заселили се в пустеещите колиби.

Те често се събират в каменната двуетажна къща, в центъра, край пустеещия мегдан. Някога това е било чорбаджийски дом, а сега е място, където жителите на несъществуващото село имат навика да се отбият, да поприказват, да изпият по чаша ракия и най-вече да погледат единствения работещ телевизор. Телевизорът мъчно улавя две-три програми, при това образът им е размазан и неясен, по екрана се сипят „снежинки“ и зрителите ту се взират в него, ту спорят за онова, което уж са видели или чули.

Най-често из стаята тропоти гласът на не много едър мъж със синкаво лице и къдрава черна брада, когото всички наричат Лудия. Лудия има навик да се взира в телевизора, като от време на време удря по масата и псува ядовито.

- Напрасно е било значи... всичките огньове, дето запалихме, всички са угаснали! – реве той и се оглежда с

кръвясали очи. – Кажи бе, адвокате, как стана така?

Адвоката обаче мълчи и не отвърща, отпива от ракията и преглъща тежко. Той е мъж с побелели коси, преминал средната възраст, обажда се рядко, а когато го прави, говори премерено и кротко.

- Запалил, убил, насиллил... – вика в това време Лудия и пак поглежда към Адвоката. - Ти колко момчета отърва тогава в Русе, а те сега... все едно че нищо не е било. Ех, Илия, Илия, и при турците си бил, и при русите, ама такава неща виждал ли си...

Адвоката продължава да мълчи. Вместо него се намесва Италианеца. Италианеца също е минал петдесетте, но в очите му още проблясват огнени пламъчета.

- Това е, защото решихме, че като е българско, все ще е хубаво. Докато виж, Гарибалди казваше... – и той завършва мисълта си на италиански, което вероятно обяснява и прясно му. После изстрелва нещо по гръцки и накрая пак прогърмява на български: - Погребах ни те нас, хубавичко ни погребах, пък сега правят каквото си искат.

- Хайде, обърнете на другата програма – въздъхва в този момент младо момиче, седнало край прозореца и метнало огромно парче зелен плат връз коленете си.

Повечето време то е заето с шиене и не обръща внимание на мъжките приказки, но обича да хвърля по едно око на телевизора. До момичето обикновено седи възрастна жена с прибрани под забрадката бели коси. Тя често помага на младата в шиенето и по навик следи дали мъжете край масите имат нужда от нещо. Влезе ли някой, старата се надига и се скрива в кухнята, после се връща, носейки парче хляб и паница с домати и лук. Слава ги пред госта и отново сядат на мястото си.

Пред излющеното бюро в ъгъла пък, опрян на варосаната стена и възможно най-далече от Лудия и от телевизора, се е настанил млад мъж с очила – Редактора, прилежно избръснат, с дълга и права кестенява коса, падаща през едното му око. Той се е прегърбил над парче хартия и усърдно драска по нея. Рано или късно обаче крясъците на Лудия го сепват и Редактора скача като обезумял. Двата започват да се разправят, да ръкомахат и фучат, увличайки и други в спора, докато накрая пак се намесва Италианеца и помирява всички.

Понякога, когато телевизорът е изключен, настъпват относителна тишина и спокойствие. Жените

край стената шият и кротко шепнат помежду си. Адвоката и Италианеца играят табла и сърбат с наслада от чашките с кафе. Лудия се вижда през прозореца, а Редактора продължава да пише по листата си. От време на време вратата се отваря и влиза още някой, поздравява тихо, сипва си ракия от казана и сяда да хапне, да поиграе карти или просто да побъбри с другите.

Най-много веднъж в седмицата в къщата се появява и млад мъж с небрежно остригана светла коса и с очи сини, почти сиви на цвят. Той окача ямурлука си на стената и без да поглежда към телевизора с лека стъпка се качва по стълбището, което води нагоре. Лудия по навик го спира и пита с ехидна усмивка:

– Е, намери ли някой? Разбра ли вече, какво се е объркало?

– Не – отвръща спокойно другият и се скрива на втория етаж.

Наричат го Певеца, защото, когато е в настроение, той застава до прозореца и пее. Песните му са стари, хубави и от тях вее на спомени за едно отишло си време. В такива моменти Лудия забравя всичко и се свива в ъгъла. Италианеца пък вади пищов и захваща да проверява дали е смазан и зареден. Другите притихват по местата си и слушат песента, идеща отгоре. Накрая Певеца излиза и пак го няма по цели дни, а останалите отново се съсредоточават върху телевизора. Той им показва България, но тая България, дето виждат, е тъй странна и непозната, сякаш е друга, нямаща нищо общо с мечтата, за която са загинали някога.

Бележка за автора:

Мартин Петков е роден през 1976 г. Образова се търпеливо и продължително. Последователно го приемат и впоследствие изпращат от Втора Английска гимназия в София, Юридическия факултет на Софийския университет и казармите в Плевен и София. Работил е като преподавател по английски език, юридически консултант, държавен чиновник, банков чиновник и консултант на свободна практика. Научете [повече за автора](#).

ТРИСТАНА

от Петя Петкова

Разказът е отличен на 9-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Нямам спомени от малка. Изтикала съм ги в дъното на подсъзнанието или са ми били изтикани (какви и колко медикаменти се изляха в мен през гумени тръбички и фини стъклени спринцовки?). Разхождам се често по този бряг, все покрай мястото, където са ме намерили. Но не защото ги търся, тези спомени, не защото мисля, че ще ги намеря, заровени в мокрия пясък или скрити в розова раковина и натрапчиво нашепващи мистичен зов из дълбините.

Разхождам се тук, защото не зная къде другаде. Квадратната сграда на института стърчи над плажа върху изкуствен еркер, позатрупан от времето с пясък и птичи пера. През сивите й стъкла винаги гледат очи и с лъскавите си метални очертания се зъби ден и нощ на морето в ехидна усмивка. Не гледа мен; аз няма къде да избягам. Географски не зная къде съм, макар че вътрешният ми компас е безпогрешен. Без него бих била загубена, мислех преди, но бавно осъзнавам, че това не е вярно, защото...

Мога само наляво или надясно да тръгна, все по плажната ивица, по определената, изтъркана траектория. Зад мен институтът с тайнствената си гравитация изкривява пространството и събира целия хоризонт в една точка, в себе си. Това е пейзажът, друго няма.

И морето. То е единствената друга посока, оттук видима за очите. Плоско, гладко като дланта ми, плискащо, говорещо, грамадно, опияняващо и плашещо. Химера, толкова недостижима, че ако я докосна дори с върха на обувката си, се страхувам, че ще ме пропие нереалността й, ще се слея със зеленото безкрайно шумене, невидимата дълбина, сивата пяна. Крача винаги на сигурна дистанция върху сухия пясък, върху стържещи мидени стърготини – миниатюрна пустиня пред прага на колосален оазис.

Лаборантите вече не ме придружават, след като се увериха, че нямам намерения да се затичам и да се хвърля обратно в бездънието. Няма у мен такъв кураж, нито достатъчно живец, че да ме накара да си взема живота. С тези нови крака... ще се препъна, ще се разбия

като вълна о скалата още преди да стигна достатъчно близо до пропастта, че да я зърна.

Новите крака. Чудо на технологията. За мен са чудовища. Влудяващо са ми чужди (макар да привиквам и да не изпадам вече в истерии, да не ги дера с нокти и да не припадам от задух). Научих, че са бионични и не са принадлежали на никого преди мен, но за мен са друго-земни. Казват, че ще свикна с тях и те ще свикнат с мен. Оперативната модификация на долния край на гръбнака ми била успешна, нямало двигателни усложнения. Козметичната част била по-сложна заради структурата на бионичната кожа. Кръвообращението ми било атипично, трябвало да се усъвършенства динамичното темпериране на кръвта, понеже лабораторната кожа била проектирана за постоянни 36°C, а моето тяло реагирало непрекъснато на околността...

Не ме интересува. Откакто ушите ми се адаптираха към новите звуци и започнах да разбирам думите им, селективно ги игнорирам. Говорят, а зад тях и зад дебелите стъкла чувам чайки, китове, на стотици километри оттук (чувам ли, или в гърлото ми трепти резонанс от звуковите вълни на техните крясъци?). Самата аз не съм изговаряла нито дума. Не знам дали гласът ми може да бъде чул тук, дали не би се стопил мигновено като медуза на нагорещения плаж. Отначало пускаха жички директно в трахеята ми, удряха гласните струни с калкулирани електрошокове и със записващи устройства на всички честоти се опитваха да уловят поне един тон. Оставам безгласна. Сама не искам да чувам гласа си, този странен *човешки* глас. Само гласовете вътре в мен не спират да бълбукат, като ехо от песента на делфини.

Правят ми енергийни бани, които ме вцепеняват. Надига се в мен ужасът, че в плитката неподвижна течност ще се удавя – както рибите се давят, ако не могат да се движат. Непривичните ми бионични крайници се допират до тесните стъклени стени на ваната и не принадлежат нито на сушата, нито на водата; сякаш забравям как да ги движа, с кои нервни импулси да ги събудя, да ги размахам, да се изтласкам напред. Течността е сладка, бледорозова, електромагнитно заредена. Безброй екрани регистрират вибрирането ми, количеството филтриран кислород, слабите импулси надолу по оперативно скъсения ми гръбнак, реакциите на биоелектрониката.

Има ли и други, изхвърлени по тези брегове? Коридорите на института са заключени за мен. Питам се дали аз първо съм дошла и едва след мен ръбестото туловище на океаноложкия институт. Може би именно тези два пъти по-дребни от мен човеци с техните звукоимулатори и генератори на електромагнетизъм са ме прикоткали неусетно насам, все по-нагоре, все по-на светло, право в плиткото на крайбрежието?

Наблюдавам стъпките в пясъка и ги следвам, все едно не са моите собствени. Следвам ги напред и назад и потъвам във все по-плътна инерция, в буден сън. Нещо в мен съхне и ми подсказва, че няма да е дълго още терзаниято, паренето в очите, зарастащите белези между пръстите ми. Когато напълно се изпари и последната капка влага и изтупам от себе си и последната троха сол, от мен ще се роди едно ново същество, способно на живот. Животът ще се предаде като дрейф от енергия, ще метаморфозира по подобие на тялото ми и ще приеме образа и душата на жена – която някоя сутрин ще прекрачи бодливата тел на хоризонта и ще надзърне в космоса зад него; и някога ще се научи дори пак да плува. Ще е забравила моята плахост, изгубеност, експериментите, немия сонарен език на подводните разговори и самотата. Веднъж щом аз изсъхна. Затова търпеливо се разхождам, наляво, надясно, и страня от водата. За нищо на света не бива да се доближавам до нея, не бива да ме докосва шептящата ѝ прозрачност, не бива да ме обвива, да ме облива, да ме зове и примахва...

Само нощем, когато сънищата ме изведат на остъкления кей, където луната, дезинтересирана, виси между двете черни равнини на този свят – тогава виждам как на светлината ѝ кожата ми бледосинкаво блести. Все повече и повече синтетичните ми крака лъщят в нюанси на зелено, аквамарин и индиго, все по-хладни и студени ми се струват на допир и когато се взра по-отблизо, дълго и внимателно в тях, все по-често проблясват мънистени люспички по повърхността им...

Бележка за авторката:

Петя Петкова е на 27 години, през последните 9 от тях живее извън България. Завършила е Бизнес мениджмънт тук в Германия, но истинската ѝ страст е, винаги е била и завинаги ще остане, изкуството на думите. В свободното си време списва [блог](#). Естествено, голямата ѝ мечта е някой ден да напише нещо по-обемно и значимо. И в случай че го постигне, ще го посвети на някога така страховитата, а междувременно така обичана нейна учителка по литература :) Но дори и да не се развият нещата така, писането и написаното остават за нея начин на светоглед и философия на живот, много лична, ценена и необходима.

УСТРЕМЕНА

от Кремена Иванова

Разказът е отличен на 10-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Свих се и наострих уши. Стъпките приближаваха, затова заех отбранителна позиция. Изведнъж пред мен застанаха двама мъже с пушки в ръцете.

- Това е само едно вълче – каза единият.

- Да го оставим, виж колко е хилаво – отвърна приятелят му.

Кой наричаш ти хилав, изръмжах. Мъжете ме подминаха, загубили интерес. Явно ловуваха друг дивеч, не бях толкова апетитна хапка.

Подсмигнах се. Да видим дали ще устоят и на истинското ми тяло. Започнах да се издължавам и постепенно придобих нежните форми на млада девойка. Бях облечена единствено с ленената си риза. До мен лежеше бялото ми наметало. Развиделяваше се. Трябваше да побързам да намеря къде да се скрия. Ех, жалко. Нямах да имам време да си поиграя с двамата ловци.

От десет години не бях стъпвала на Горната земя. Гората бе станала прекалено малка, покрай нея се виеше асфалтов път. Въздухът беше по-мръсен, отколкото го помнех. От тази миризма ми прилошаваше, тъй като бях свикнала с чистия, свеж въздух на Долната земя, незагнетената от бързо развиващите технологии. Не, че не се опитахме, но разбрахме, че колкото повече се развиваха те, толкова замирахме ние. Красивата природа чезнеше под разрастващите се големи градове.

Някаква вила се изпречи пред погледа ми. Прокрадних се от задната страна и видях малка постройка. Въмъкнах се в нея. Беше от тези, дето са пълни с инструменти. Легнах на твърдата земя, свих се на кълбо и бързо заспах. Явно съм спала непробудно целия ден, защото когато отворих очи, навън се смрачаваше. Трябваше да тръгвам, тъй като времето ми беше ограничено, а да пътувам само нощем, още повече скъсяваше и без това краткия период на свободата ми. Показах си главата през вратичката на бараката. В къщата не светеше лампа. Тъй като нямаше следи от движение през деня, вече бях убедена, че вилата не е обитавана. Дали нямаше да намеря забравен буркан с мед?

Видях един от прозорците леко откренат. Побутнах го да се отвори напълно. Повдигнах се на пръсти

и се наведох напред да огледам помещението. Изведнъж бях грубо издърпана навътре.

Два мършави силуета се надвесиха над мен.

- Я да видим какво си имаме тук? – рече със стържещ глас единият.

- Това е самодива – посочи му другият наметалото ми.

В тъмнината различих сбръчканите лица, малки черни очи, грамадни щръкнали носове. С уши, кльопнали встрани. Таласъми! Изправени, достигаха рамото ми, но те все ходеха прегърбени, затова и хората ги мислеха за по-ниски.

- Няма да повярваш кого сме хванали – ухили се първият и така показва кривите си, пожълтели зъби. – Принцесата – прошепна със задоволство и потри кокалестите си пръсти.

Вратата се отвори с трясък и нещо съскащо влетя при нас. Присвих очи, но единственото, което виждах, бяха проблясъците на люспестата кожа. Чух последвалата стържеща агония от устата на двата таласъма. Малко след това телата им лежаха на пода. Фигурата започна да се променя и когато достигна до мен, приличаше на млад висок мъж с тъмна коса и златисти очи. Внимателно ми подаде изцапаното було.

- Принцесо Яна, бях изпратен да ви намеря – поклоних се той.

Ядно нацупих устни. Откакто бяха разпоредили за сватбата ми, имах охрана. Изправих се и високомерно излязох навън, следвана плътно от красивия момък, макар и да знаех, че това е само обвивка и под нея се криеше страховит змей.

- Къде са другите? – попитах надменно.

- Всички се прибраха в Змейково, притеснени от вашата липса.

- Как се казваш? – Накарах гласът ми да звучи по-меко.

- Принцесо, не трябва да фамилиарничите с подчинените си!

Стоеше като статуя, без дори да трепне. Шумно изсумтях.

В този миг чухме гласове, познах ловците от сутринта. Лукаво се усмигнах. Но преди дори да отворя

уста, тя беше запушена от неговата ръка.

- Ако искате да запазите живота им, по-добре не гъквайте!

Знаех, че змейовете не отправяха напразни заплахи. Затова покорно изчаках да ни отминат, без изобщо да ни видят.

- Добре, ще дойда с теб – казах, след като отместа ръката си. – Но може ли преди това да свършим нещо? После обещавам, заклевам се, ще те оставя да ме върнеш обратно.

- В какво се състои работата? – попита недоволиво.

- Трябва да открия сестра си Ирина. Само така ще се спася от брака.

- И как ще стане това?

- Ирина е законната наследница. Тя трябва да се омъжи, не аз. Преди десет години избяга. Оттогава ме държат заключена в палата – думите сами започнаха да се нижат от устата ми. – Беше ми трудно да слушам по-сестримите си да разказват за престоая си тук на Горната земя. Как се забавляват с обикновените земляни. А аз стоях в красивия си затвор... Сега пак заради сестра си съм принудена да се омъжа за човек, отреден за нея, само и само да предотвратя идващата война. Затова искам да я намеря. Едвам си изпросих излизането в този свят преди сватбата. И няма да пропиля последната си надежда.

Предизвикателно го изгледах, но с изненада установих, че предишната му непреклонност се бе стопила.

- Е, какво е решението ти? – настоях за отговор.

- Няма нужда да търсите Ирина. Аз ще ви заведа при нея!

- Как така?

- Защото единствен знам къде се крие. И знам това, защото съм този, който ѝ помогна да избяга.

- Ти си пазителят на сестра ми! – изумено извиках.

Той направи крачка назад и се превъплъти в истинската си кожа. Дългото му змийско тяло се издигаше над мен, без да е наистина страховито. Крилето шумоляха тихо отзад на гърба. Нозете, завършващи като нокти на орел, се впиваха в рохкавата пръст. Повдигнах поглед към лъвската му муцуна. С жест ми показа да се покатеря върху него. Кимнах, което го накара да се усмихне и да покаже раздвоения си език. След като се качих, литна. Здравно обвих ръце около шията му, за да успея да се задържа върху хлъзгавата кожа. По някое време се спусна надолу. Бяхме пътували дълго и вече се виждаха първите проблясъци на утрото. Остави ме да се свлека на земята и отново прие човешки облик.

- Ще се скрием някъде и ще изчакаме вечерта – рече охранителят ми.

Бързо се ориентира къде да се вмъкнем. След това изчезна, оставяйки ме сама. Върна се след десетина ми-

нути и в ръцете си носеше бурканче с мед. Подаде ми го и аз благодарно започнах да се храня.

- Какво ще правите, ако Ирина откаже да дойде с вас? – поинтересува се той.

- Ще я накарам. Все още не знам как, но ще го мисля на момента.

- Готова сте да я разделите с тези, които обича, само за да сте щастлива, така ли?

- Както го казваш, звучи много зле. Ти често ли се виждаш с нея? – попитах, променяйки темата.

- Веднъж годишно, в началото на пролетта.

- Тя има ли деца?

- Две. Момче и момиче. И много добър съпруг.

Знаех, че ако продължим разговора, съвестта ми ще се обади.

- Ех – въздъхнах. – Значи няма да се притеснявам, че ще оставя децата в лоши ръце.

Побързах да му обърна гръб. Свих се на кълбо и заспах.

Събуди ме леко побутване.

- Време е да тръгваме – ми рече.

Излязохме на тъмната улица, осветена единствено от нощните лампи. Запровирахме се между блокове и къщи, докато стигнахме малка къщичка. Светлината от прозорците подсказваше, че хората си бяха у дома. Прокраднах се на пръсти и надникнах. Видях две деца да търчат около кухненската маса. Една жена на около тридесет години ги гълчеше, но в очите ѝ сияеше обич. В първия момент не я познах, та нали ние самодивите сме вечно млади. Но когато се вреем на смъртен, нашето тяло започва да старее. Ирина изпрати малките да извижат баща си. Докато се хранеха, наблюдавах сестра си. Забелязах любовта, с която обгрижваше семейството си. Змеят до мен се оказа прав.

Можех ли наистина да отнема майката и съпругата на този дом?

- Хайде да вървим – прошепнах.

Без да каже и дума, ме поведе обратно по пътя, който водеше към бъдещия ми жених.

Бележка за авторката:

Кремена Иванова е родена на 13 август 1979 г. в Пловдив. Завършила е СОУ „Св. Патриарх Евтимий“. Омъжена, майка на две деца. Занимава се активно с литература от две години. През 2011 г. печели Трето място в раздел „Проза“ на Национален литературен конкурс, посветен на Никола Вапцаров в Благоевград. Автор е на няколко разказа и един роман. Членува в клуб по творческо писане към читалище „Възраждане“, Пловдив.

СЪЖАЛЯВАМ

от Георги Малинов

Разказът е отличен на 10-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

– Съжалявам, съжалявам. – Лекарят повтори скръбната дума, сякаш това имаше някакво значение за мъжа пред него. После разтри чело и пак каза: - Много съжалявам, но това са крайните резултати. Не са добри, но... – Понечи да каже пак „съжалявам“, но спря, набърчи чело и се опита да покаже съпричастност.

Мъжът нищо не каза. Жената до него силно стисна ръката му и загледа лекаря тежко, с особен натиск на огромните си тъмни очи, сякаш се мъчеше да надникне в ума му. В тишината още плуваха думите „съжалявам, съжалявам...“, като уморени пеперуди едва пърхащи с криле. Мъжът стана.

– Значи, това е.. - промълви той. – Така де... Край? Това ли е?

– Съжалявам – пак каза лекаря. – От мен... от нас, това е. Съж... Ще съм откровен. Няколко месеца ви остават. За жалост.

– И нищо последно не може да се опита – обади се тя. Гласът ѝ, равен и тих, изпълни кабинета, погледът ѝ продължаваше да дълбае. – Нещо ново, дори неизпробвано, дори опасно...?

Лекарят сви рамене:

– Дотук сме ние. Нататък евентуално като вариант някакъв краен и последен...

– Да? – гласът ѝ не се промени.

– Някои вече го прилагат. Подмяна на тялото, фантомизация, както му казват, и цифровизация на съзнанието. Но трябва добре да се обмисли, да не се окаже по-зле.

– Има ли нещо по-зле от загубата, от смъртта?

– Знаем ли- отвърна лекаря, – може и да има.

Той седеше в старото олющено кресло и я гледаше как тя пламенно го увещава. Хубава беше, и дори сега, когато болката го връхлиташе от всеки ъгъл като разярен прибор, оценяваше това – разпаленото ѝ говорене, трескавото вдигане на гърдите ѝ, изпънатите ѝ глезени... Ако оттатък имаше някакви усещания, ако изобщо имаше оттатък, сигурно щеше да съжалява най-много за нея. За тялото ѝ, за ласките ѝ, за думите ѝ, за силата ѝ, за очите ѝ, за всичко...

Притвори очи за да спре за миг този образ.

– Много хора са го направили – горещеше се тя. – Ти нито си религиозен, нито страхлив. Цифровизацията на съзнанието доказано запазва личността... Да, да, знам какво ще кажеш. Не е ясно какво става, дали ще си същият, дали ще е успешно. Да не кажеш после – съжалявам. Моля те, моля те, моля те. Искам да си до мен в какъвто и вид да е. Дигитален, фантомен, подменен, с изкуствено тяло, с позитронен мозък... Не ме интересува. Аз ще знам, че си ти и ти ще знаеш, че съм до теб.

– Знаеш, че болката замъглява съзнанието ми – тихо каза той. – Няма да мога да взимам разумни решения, но сигурно ще се реша. Сигурно. Дано да не съжаляваш ти.

– Никога, никога. – Тя го прегърна, сгуши се в него и заплака. Сълзите ѝ напоиха ризата му, преминаха през сухата, изгаряща кожа на гърдите, пробиха трескавите нишки на мускулите и обгърнаха сърцето му в солена болка и омая.

Няколко месеца преминаха в безкрайни изследвания и настройки. Някакви хора постоянно бяха до него, измерваха, сравняваха, изчисляваха, дори и в онези страшни мигове, когато той трудно се ориентираше какво се случва и реалността ставаше все по-странна и по-странна и му беше вече все едно какво ще правят с него – с тялото му, с разума му, с душата му...

Дигитализацията на съзнанието и фантомизацията на тялото беше странна, почти богохулна дейност, все още неприета от обществото и... ужасно тревожна и привличаща.

Докато траеше процедурата, тя се срещна с двама дигитализирани. Изглеждаха ѝ нормални. Ако не знаеше, че са фантомизирани, никога нямаше да разбере. Гледаха я с разбиране, говореха като истински, изглеждаха нормални хора. С коса, бръчки по челото и около очите, розови нокти... Силеше се да се успокои, да се увери, че са взели правилното решение, че това, което ще дойде при нея след процедурата, ще е пак той, нейният, единственият... И няма да съжалява.

Тялото, което получи, беше свръхсложна органична маса, невероятна комбинация от биоелектроника, протоплазма и химия и отвътре нямаше нищо общо с човешкото тяло. Изглеждаше както преди. Леко посивели коси, изкривения на една страна нос, белега на лявата буза... Прегърна го и се заслуша в ударите на сърцето му. Не истинско сърце, разбира се, а някаква сложна нанотехнологична машина.

– Е - засмя се тя, – като нов си. Не, ти си направо нов. Мислех да ти направя някои промени, но се отказах.

Засмя се пак. Май искрено и нежно, както винаги.

– Уплаших се, че може да съжалявам после. – Целуна го по топлатата, леко набола с брада, буза и го стисна за ръка като малко дете, страхуващо се да не загуби опората си.

– Животът е хубав и продължава. – Тя се вгледа в очите му. Същите топли очи, които обичаше до полуда.

Той я прегърна и се опита да я види през новото си тяло. Болката я нямаше, вместо нея имаше някаква лекота и новост. Новото тяло носеше със себе си и нов свят. Вдъхна аромата на косите ѝ, но не го усети както някога, както преди. Докосна лицето ѝ и не изпита познатия трепет. Мисълта му заподскача панически. Знаеше, че я обича, че не може и миг без нея. Сетивата му обаче вече бяха други. Те му казваха друго. Усещаше аромата ѝ по друг начин, допира до кожата ѝ не го впечатляваше, феромоните ѝ не му влияеха. Сетивата му, чувствата му, усещанията му бяха вече други, чужди. Нечовешки чужди.

Той я погали по косата и тя се сгуши в него. Докосна с устни главата ѝ, стисна леко ръката ѝ, вдъхна от това вече чуждо тяло.

Старият свят, познатият свят, светът на човешките възприятия и чувства, започна да се свива, да се смалва, да се събира в кълбо, все по-малко и по-малко, докато накрая стигна до онази прословута точка на сингулярност, от която няма връщане назад. Заедно със света се смали и тя, превърна се в точка вътре в точката. Все по-малка и по-малка. Светът, какъвто го знаеше, изчезна, за да отстъпи място на нов. Само нейде дълбоко в новото му съзнание имаше един малък, голям колкото неврон, спомен за предишния свят и за жената, която беше смисълът и животът му в онзи свят. Знаеше обаче, че и този спомен ще се свие до точка и ще изчезне и никога, никога няма да се върне.

Погледна я в очите, обърна се навътре към новото си съзнание и новите си сетива и разбра, че не съжалява.

Бележка за автора:

Георги Малинов е роден през 1958 г. в Пазарджик. Живее в София. Занимава се с компютърен бизнес. Със силна наркотична зависимост от книгите :) Следва "девиза" на автомат Калашников – нито ден без ред :) Има издадени два романа и разкази в различни сборници. [Още за автора.](#)

Тя

от Никола Николов

Разказът е отличен на 10-то място в [Конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян 2012](#) от журито на екипа на [сп. „Сборище на трубадури“](#).

Лятото след десети клас работех в една малка бензиностанция на около километър извън града, макар да нямах никаква нужда от парите. Баща ми беше адвокат по фалитите в Милуоки. Освен това обичаше да играе покер с приятели всеки четвъртък и събота, но явно фалитите бяха повече от уменията на партньорите му, та по това време имах вече първата си кола. При това БМВ от дебютната серия 3 - E21 - десетгодишно, но далеч по-добро от всичко, което например собственикът на бензиностанцията би могъл да си позволи.

Давах само нощни смени, които прекарвах предимно в драскане на скици, апатично забол в ушите си слушалките на новото японско чудо, наречено уокмен - също един от първите в града. Клиентите ми обикновено бяха латиноамериканци от персонала на денонощните заведения и работници от голямата леярна малко надолу по реката. Тази седмица обаче повреда в градското газоснабдяване затвори цеховете и вече бях прерисувал плаката от отсрещната стена - Макс Хорвиц и Григорий Зиновиев в братска прегръдка на конференцията в Цимервалд, който мениджърът - един от многобройните по онова време уисконсински социалисти, гордо бе закичил с нелепи цинобърни кабърчета.

Отблясък на фарове в наплютото от мухи панорамно стъкло ме накара да вдигна глава. Притворих бележника и намалих уокмена, като по навик винаги преди среща с хора прекарах ръка през белега над дясната си вежда. Лошо зараснали 30 шева, резултат от незавидните способности на баща ми да работи с ръцете си, особено когато се налага да сглоби що-годе безопасна люлка за единственото си дете. Стафилококовата инфекция, която ми лепнаха в болницата и дългият курс антибиотици дооформиха прекрасния детски спомен. Отървах се от белега точно две години по-късно, преди да замина за колежа. Операцията струваше колосалните тогава осем хиляди долара - малка цена за чистата съвест на адвокат по фалитите.

Звънчето на вратата изхърка немощно и тя застана на прага. Искане ми се да кажа, че е била самата пролет, или младостта, но всъщност беше нисичко момиче, горе-долу на моята възраст, с евтина рокля на жълти цветя, толкова изкуствена, че почти чувах пукането от статично електричество по синтетиката, докато се приближаваше. Не поздрави, а и да беше, не съм сигурен, че щях да успея

да отвърна. Само назова колонката и каза: *Пакет „Американ спирит“*. Хвърли няколко смачкани банкноти, а докато отброявах рестото, с едно плавно движение разви целофановата обвивка и измъкна цигара направо с устните си.

Постоях няколко секунди неподвижен като индиански тотем, после в рядък пристъп на решителност се изстрелях след нея, секунди преди роклята да изчезне зад затварящата се врата. Задъхан, застанах до момичето на единственото стъпало точно когато заслоняваше огънчето с лявата ръка, преди да го поднесе към лицето си. Не се сетих за нищо по-умно, освен да поискам цигара, макар никога в живота си да не бях пушил. Тя ми поднесе пакета и мисля, че се усмихна, но не мога да го твърдя със сигурност, защото в този момент изучавах върховете на обувките си.

Бледата ѝ кожа сякаш фосфоресцираше в дошлата откъм реката мъгла, така че почти се учудих колко нормална изглежда ръката ѝ, когато щракна запалката. Сюрреалистичният миг бързо се разми в пристъп на кашлица и когато избърсах избилите в крайчетата на очите ми сълзи, успях да видя, че тя наистина се усмихва.

- И брат ми кашля постоянно. - Усмивката се стопи и тя леко кимна по посока на малката, сива кола, паркирана до източната колонка.

Напрегнах очи и успях да различа три фигури в купето, едната - вероятно детска. Повече ме заинтригува самият автомобил - беше някаква непозната за мен марка, което ми се случва доста рядко. Приличаше донякъде на Форд „Телстар“, от тези, които изнасяме за Аржентина. Само че с леко удължено торпедо и малко по-ниска.

- Надявам се, че не е нещо сериозно...

- Опасявам се, че е. Муко-нещо-си. Дробовете му са като гъба, или по-скоро като тебешир. Било вродено. Пълнят се с течност. - Червилото ѝ беше твърде ярко за тъмнокестенявата коса и сякаш сложено набързо, макар да нямаше нито едно изкривено очертание. Всичко в нея излъчваше някаква припряност, така пушеше и цигарата си - с мощни дръпвания, които превръщаха в пепел по два-три сантиметра наведнъж. - Сега е на шест и докторите казват, че ако получава добри грижи, може и да навърши десет. Може би...

Погледът ми се върна към автомобила и ясно видях, или така ми се стори, как малкото тяло се сви в конвулсивен спазъм, докато седящата до него фигура го

държеше за челото.

– Тогава накъде? – попитах, без изобщо да влагам във въпроса втория план, който сега намирам в него. Бях твърде щастлив, че вече мога да я гледам горе-долу право в лицето, а пулсът ми да остане трицифрено число.

– Просто пътуваме. С Джейк и Рандъл, те са добри момчета. – В очите ѝ за част от секундата премина нещо студено и... опасно. – Учихме заедно в гимназията, те ми помагат много. Понякога им позволявам да ме пипат. – Произнесе го „пипат“ и извърна поглед. – Може би, може би, ако никога не спираме, брат ми няма... Ако успяваме да се задържим пред изгрева, тези четири години ще станат осем, или шестнайсет, или кой знае. Трябват му грижи и аз просто се грижа за него. – Рязко хвърли остатъка от цигарата и се затича към малката, сива кола.

Мисля, че я видях отново миналата седмица. Оттогава почти не мога да мисля за нищо друго. А имам толкова много задачи, малката ми дъщеря се омъжва в края на месеца, веднага след това ми предстои лека интервенция за отстраняване на доброкачествено увеличение на простатата.

Пак беше на една бензиностанция. Прибрах се късно след щатската конференция на архитектите, която правим всеки май в Грийн Бей. Зърнах я само за секунда докато се качваше в автомобила, нисичко момиче на около 17 години, с евтина рокля на жълти цветя. Не съм сигурен, но сякаш вътре имаше още трима – единият много дребен или дете. Мисля, че е възможно да съм се объркал, мина толкова много време. Тогава защо точно преди да скочи в колата, се обърна към мен, докосна челото си и каза: „Не е трябвало да махаш белега, отиваше ти“?

Бележка за автора:

Никола Николов е на 32 години, от София. По професия е журналист. Просто обича да пише.

КОЛКО ТРУБАДУРИ СА НУЖНИ ЗА ЗАВИВАНЕТО НА ЕДНА КРУШКА

В броя с разкази участваха авторите (по азбучен ред):

Румяна Василева	Емил Петков
Мартин Дамянов	Мартин Петков
Михаил Димитров	Петя Петкова
Кремена Иванова	Стоян Пешев
Стефан Кръстев	Васил Попов
Георги Малинов	Юлия Попчева
Мари	Иван Русланов
Димитринка Ненова	Герасим Симеонов
Иглика Николова – Ступак	Симеон Христов
Любомир П. Николов	Виктор Чулев
Никола Николов	Ивайло Шонов

Предговор:

Владимир Полеганов <http://ikosmos.blogspot.com/>

За илюстрация на корицата е използвана рисунката:

De la terre à la lune от *De Montaut* (илюстрация към глава 23 от http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Delaterrelalun00vern_0155_1.png романа „От Земята до Луната“ от Жул Верн)

Водещ редактор и оформление:

Петър Тушков <http://eet-live.com/>

Коректори:

Петър Тушков <http://eet-live.com/>
Преслава Кирова <http://goruna.blogspot.com>

Сборище на трубадури © 2012

Авторското право върху всички текстове в броя принадлежи на техните автори.

Всички излизали досега броеве на списанието trubadurs.com/issues
Изпращане на новини и материали trubadurs.com/за

Facebook facebook.com/trubadursmagazine
Twitter twitter.com/trubadurs_mag

trubadurs.com